

ZENGIANT

Laimėt arba mirt pasiryžom!

KOVOS KELIU ŽENGIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

II tomas

Iš kovų su bolševikais
1945-50 m.m.

L L K S

PRISIKĖLIMO Apygardos leidinys

Būstinė - - - - - 1950.

130

REMKITE LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SAJŪDĮ!

REMKITE LAISVAJĄ LIETUVIŲ SPAUDĄ!

REMĖKITE LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SĄJODI!

REMĖKITE LAISVĄ LIETUVIŲ SPAUDĄ!

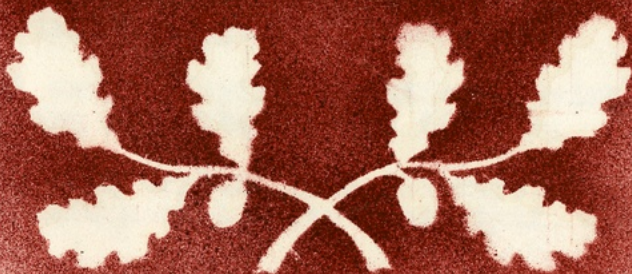

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnūs
Te stiprybę semia.

Tegu Tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegu dirba Tavo naudai
Ir žmonių gėrybei.

Tegu saulė Lietuvos
Tamsumus pašalina,
Ir šviesa ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse.
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!

Lietuva, Tėvynė mūsų,
 tu didvyrių žeme,
 iš praeities tavo amžius
 tu atspindi veidais.

Tegu tavo vaikai žina
 vien tavei garbę,
 Tegu dirbs tavo naudai
 ir žmonių garbę.

Tegu saulė Lietuvoje
 švyti pasilina,
 ir šviesa ir šiluma
 bus žmogaus širdy.

Tegul keliai Lietuvoje
 bus mėgus širdys,
 Vardan toje Lietuvoje
 vienybės širdy.

"KOVOS KELIU ŽENGIANT" leidėjams
(Padėka už įteiktą dainų ir
eilėraščių rinkinį I tomas)

Ačiu už dainužę iš kančių nupintą,
Ačiu už viršelį Vytim padabintą,

Ačiu už trispalvę leidinyj nupieštą,
Partizanų žygiais taip gražiai nušviestą.

Rinkinyj aš rasiu, ką giružė šneka,
Ko paukšteliai čiulba prie žaliuko tako,

Ko raiba gegutė taip graudžiai kukuoja,
Kodėl nemunėlis muliūdęs banguoja.

Kur Dubysa neša ašaras sesučių,
Ko motulė verkia miške tarp žibučių,

Kodėl paskui žagrę daug artojų neina
Ir neskamba kaimė lietuviška daina.

Kodėl sodžiaus pirkios tuščios ir apleis-
O po jų sodybas azijatai švaistos. (tos,

Kodėl laukai mūsų vien dirvonais vito,
Kas grūdus išsėmė, kas miškus iškirto,

Kas patvory guli visas nukankintas,
Kas miršta rūsyje badu numarintas.

Kodėl daug bašnyčių sandėliais pavirto,
Kas visų paminklų užrašus iškirto,

Kodėl kapų kryžiai guli išvartyti,
O mirusių kaulai purve išbarstyti.

Kaip Tėvynės laisvę partizanai gina,
Kaip jie jai vainiką iš gyvybių pina.

Kodėl Vilniaus bokšte trispalvė raudona,
Kas nudažė varpas žalia ir geltoną.

Kas Tėvynę savo pardavė šetonui,
Kas tarnaut išėjo kruvinam tironui,

Kas brolių už rublį Sibiran parnuoda,
Kas gyvent Lietuviai Lietuvoj neduoda.

Daug ten parašyta, daug eilių sudėta
Apie mūsų žemę gražią, numylėtą.

Skambins Laisvės Varpas smžiais vaikams mū-
Kiek mes iškentėjom nuo vagių ir rusų. (su,

Jei kartais kratingą man skausmai suspaudžia
"Kovos keliu žengiant" dainužę man sudžia,

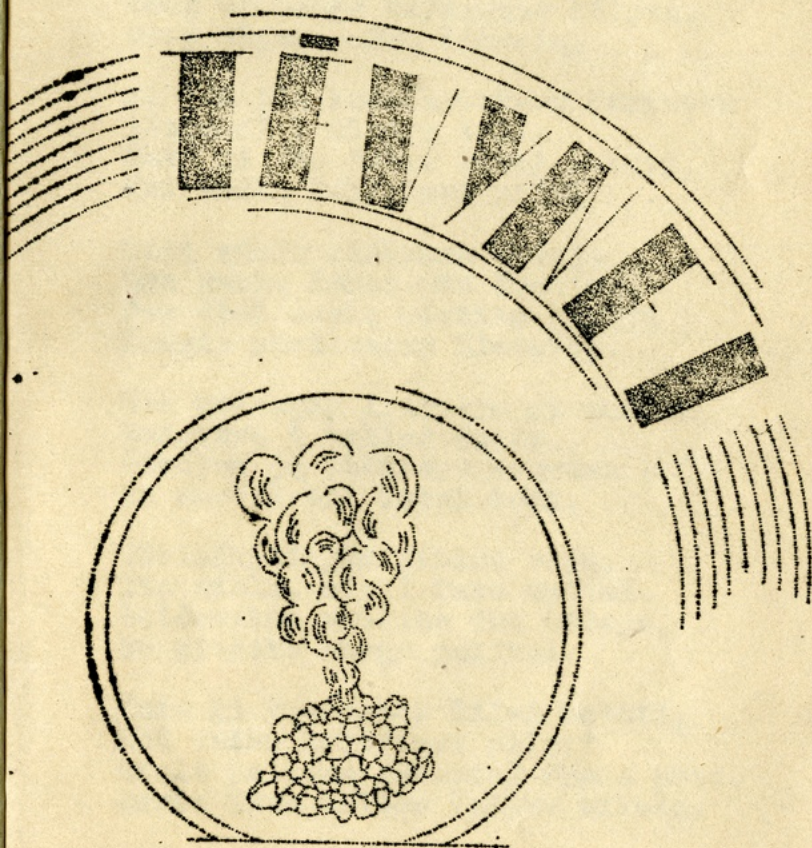
Aš ją sau niūniuuju taip tyliai, tyliai,
Kad jos neišgirstų raudoni vilkai.

Bet vistiek giružė pagauna jos aidą
Ir rieda dainažė per jos žalią veidą,

O vėjelis neša ten, kur sesė liūdi,
Kur būriai diėvyrių už Tėvynę buđi.

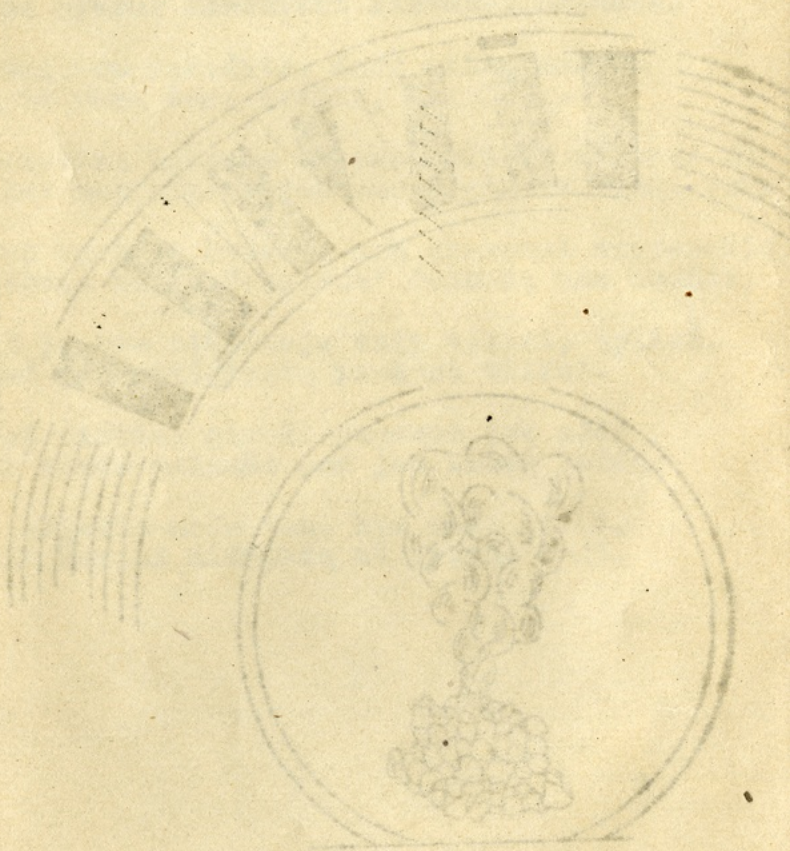
Mano Tėvynėj nėra sukso upių,
Nėra namų čia, kurie dangų siekia.
Daug dėl jos brolių mirdami suklupe,
Mirt ar gyventi tik dėl jos - prisiekiu.

J. Docius

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to include a name and a date.

J. Bocian

ŽILAJAI LIETUVAI

Prieš septynerius baisius metus, Tė-
Tu buvai tokia skaisti, jauna. (Vyne,
Bolševikas viską Tau pamynė,
Tavo lūpose nebeskamba daina.

Vėjai Sibiro po Tavo kraštą švilpia
Ir gesina žiburius skaidrius.
Daug užsmaugė kartuvėse kilpos,
Daug užgeso mūsų žiburių.

Miršta jie konclageriuos Vorkutos
Ištremti į Sibirą toli.
Kaip gi Tau dabar žilai nebūti,
Kai vaikų kalėjimai pilni?

Kiti sūnūs miškuose kovoja
Užu garbę žemės mūsų šventos.
Per didžiausią mirtiną pavojų
Žengia partizanas Lietuvos.

Tik nedaugis laisvėje gyvena,
Emigravę į tolias šalis,
Mirdyse jų liūdesys sruvena -
Tu nuo jų esi labai toli.

Išblaškyti jie Sibiro vėjų,
Tie mieli, mieli Tavo vaikai.
Bolševikas pančius Tau uždėjo,
Tu plėšiko vergė palikai.

Kaip gi Tau dabar žilai nebūti,
Kai vaikų kalėjimai pilni?
Greit paliaus Vorkutoj sūnūs pūti,
Greit Tave užlies laisva vilnis.

FARTIZANŲ DAINA

Tėvyne, brangioji šalele,
Kodėl Tu taip vargsti, kodėl?
Kam krauju aplaistyta kelia
Mes turim matyti ir vėl?

Kam sunkią benamių dalužę
Paskyrei Tu savo vaikams.
Mums liko vien tamsi giružė,
Mes - broliai svyrrokuks beržams.

Kai sudros įsiutusios kaukia
Ir drąsko berželių lapus,
Giružė į kovą mus šaukia,
Į kovą už savo namus.

Mes einam, kur sesė dejuoja
Prie kapo brolelio brangaus,
Kur močia iš skausmo vaičioja,
Belaukdama savo sūnaus.

Lietutis mums veidą mazgoja,
Vėjelis nušluosto akis,
Tamsioji naktelė globoja,
Aptemdžiusi priešui duris.

Kai miegas paak save vilioja
Ir spaudžia blakstienas kietai,
Pievelė paguldžius užkloja
Sidabro lašeliais - šaltai.

Jei kartais kam tenka pašvesti
Gyvybę, už Tave, Tėvyne,
Tą priešas įsako pamesti
Ant gatvės giliajam purvyne.

Ji spardo ten niekšai ginkluoti
Ir rūbus nudrąsko visai,
O naktį, nagai jų kraujuoti
Užkapsto šį kūną slaptai.

Mus priešas pas save vilioja
Ir kviečia Tave jis pamest.
Jis žada "raudonąjį rojų"
Visame pasaulyj įvest.

Bet mes Tavè, brangi močiute,
Priesiekiam mylėti karštai,
Nors būtų ir lemta pražūti,
Mes liksime Tavo vaikai.

ČIA KALNAI ŽALIUOJA

Čia kalnai žaliuoja amžius pragyvenę
Ir kasmet lankoje žydi ramunėlė,
O lengvutės bangos taip tyliai sruvena,
Kol tiktai Dubysa bėgs į Nemunėli.

Daug pilių čia buvo, daug nugarinždo žė-
Tik didingas vardas iki šiol išliko. (mėn,
Garsūs, padavimai mums senovę mena,
Tik dar niekad, niekad ji nematė šito.

Niekad netikėjo, niekad nedūmojo,
Kad garbingų bočių ainiai to sulauks,
O karų pašvaistės, dingę tolumoje,
Per vargelių kraštą dainomis nuplauks.

Niekada Dubysa tiek neplovė kraujo,
O lavonų šitiek - bangos net pašiuo.
Kur tas Nemunėlis, tegul jis skalauja!
Rudeninės naktys žvaigždėmis sužiuo.

Pasakyt ji gali, kaip mes laisvę mylim,
Kas į kovą veda - tai širdis pati,
Tik tada nurinstam, tik tada nutylam,
Kai širdies nejausiam, žemė perarti...

Laisvės mes neturim, nesigailim nieko.
Brangūs mums kapeliai usnėmis apžėlę.
Dėdvyrius minėsim, neužmiršim niekad,
Kol tiktai Dubysa bėgs į Nemunėlį.

SUGRIŠ PAVASARIS

Sugriš pavasaris aukainis,
Žydės žibutės krūmynuos.
Sugriš, sugriš jis į Tėvynę,
Kartu su paukščiais užgiedos.

Išneš ledus srauni Dubysa,
Senasis Nemunas sujus,
Neris, užliejus slėnį visą,
Nuneš sutrūkusius varžtus.

Ir juoksis ganta sužaliavus,
Sulaukus auštant švento ryto,
Kai vyrai, dalgėm suvaliavę,
Išeis laukan rasoms nukritus.

Kartu ir laimė atkeliaus
Į brangią žemę Tėviškėlės,
Ir, kai laisvi rytai išaus,
Dainuosim laisvės dainą vėliai.

Dainuosim dainą begalinę,
Kad žisurūs metal nebegrįš,
Kad laisvės medis iškeruojęs
Jam antxx kartu nenuvys.

LAISVĖS KOVOTOJŲ ŽODIS

Tėvyne, vainiką iš deimantų pinsim
Ir laisvę parnešim su ievų žiedais,
Kaip mylimą savo, Tave išdabinsim,
Trispalvė ir Vytis padangėj vėl žais.

Mes rankoje ginklą suspaudę plieninį,
O širdis uždegę Tau meilės gaisrais,
Už ateitį Tavo kovojam, Tėvyne,
Kovojam pavienėmi, kovojam būriais.

Ant aukuro laisvės gyvybę paklosim,
Mes Tavąjį veidą šlakstysim krauju,
Kad miestai Tavieji ir brangūs mūs so-
vėl laime žerėtų ir taptų laisvi. (džiai)

NAKTIS

Tylu, Naktis. Tiktai padangė
Išmarginta žiedų vainikais,
Tėvelis mėnuo neišnykęs
Besergsti mus ir žemę brangią.

Kažkur lakštingala nusukė,
Dainos aidai pasklido girioj.
Neveltui ją poetai gyre,
Dainos prasmės nebesuvokę.

Akių dabar nebeužmerksi:
Klausėsi, ar dar koks giesmininkas,
Po dienos triūso nesulinkęs,
Sušvilps, kad imtų noras verkti.

Metai, kaip čia samanose
Šventieji Jomo vabalėliai,
Naktiniam darbui atsikėlę,
Darbuojasi, lyg namuose.

Kitoje pusėje toliau
Palinkę du žiedai purienos,
Abu gelsvučiai, lyg kad vienas,
Vis šnabždasi kas kart tyliu.

O kas gi ten? Ar tik ne beržas
Vaitoja, verkia, lyg dejuoja...
Taip, jis. Tai jo dalis sunkioji
Bus jėgas vystančias palaužus.

Dejuoja, verkia, nes kančios
Praslinko daugel, daugel metų,
Kai žiaurūs budėliai iš reto
Vis geni šaką po šakos.

- Bet išlaikysiu - kalba sau, -
Ne tiek kentėta ir skausnuose,
Storom grandinėm apsijuosęs,
Per šimtmečius nepailsau.

TĖVYNE MANO

Tėvyne mano, sese šviesiaplauke,
Kentėjus, vargus daugel metų,
Vergovės baisumą supratus,
Tu laisvės lauki lauki lauki.

Tą ilgesį ir tuos skausmus
Įaudei sesės kilimėlin,
Net pakeliu rūpintojėlis
Vis verkia, žvelgdams į laukus.

Jam nuo vergovės galvą skauda,
Jis laisvės laukia ilgesingai,
Kai rytmečiais rasa sušvilga,
Lyg pasigirsta tyli rauda.

Jam padėda dejuot tuomet
Laukai, arimai, kloniai, upės
Ir sena motina suklupus
Po juo dejuoja jau daug met.

Nelinksmi gieda vyturys.
Kaip gi giedos, jei tiek sūnų,
Laikė rūščiųjų sutemų
Dingo... ir nieks jų nematys.

Tik diena iš dienos daugiau
Matyt parklupusių senučių,
Paliegusių ir besveikačių,
Beprašančių sūnams dangaus.

LIETUVAI

Daug pavasarių Tu, Lietuva,
Matei jau baltų, žydinčių.
Šiandieną Tu teikia liūdna,
Prislėgta švininių minčių.

Tau brangūs vaikai tremiami,
O sodžiai - vieni pelenai.
Tik vėjai paliko laisvi,
Nepavergtus juos tik matai.

Nuo amžių kalba mylimoji
Paminta, lyg lapas nukritęs,
Lyg vargšas benamis klajoja.
Besutės darželis mavytės.

Paukšteliai rytais, vakarais
Tau himnus ramybės sukoja,
Bet Tu nerami vis dairais,
Kai vieškeliais gaujos žygiuoja.

Ir verki suklupus arimuos,
Kai guli ant gatvės sūnus,
Kaip obelis, galva pražilus
Daugiau dar palenkia pečius.

Tau, Tėvyne

Visos jėgos Tau, Tėvyne,
Visos aukos Tau ir mes,
Pasišventusios, rinktinės
Ginti Lietuvos žemes.

Žvelk, brole, drąsiai į priekį,
Saulė tau nenusileis,
Neuždraus tau eiti niekas
Vado vedamais keliais.

Jungas tebeslėg' lietuvi,
Priešas laimę nor sudrumstt.
Karžygiai dėl laisvės žuvo,
Dabar reik budėti mums.

Kančios ugdo mūsų galią,
Kovos grūdina jėgas.
Partizano meilė šaliai
Kol jis gyvas, neužges.

Išiešm krūtinėj viltį,
Stosim su ginklu greta,
Kad Tėvyne mūsų keltų
Nepriklausoma, tvirta.

LAISVĖ SKAMBA

Laisvė skamba, laisvę girdim,
Laisvę mylim mes karščiau.
Laisvi gimę, laisvi augom,
Laisvi žūti trokštam mes.

Mūs krūtinės skina jai kelia,
Mes vergovės nepakenčiam.
Dėl jos nešim sunkią dalį -
Eua mirtis vergovės pančiam.

Skambėk, gauski, Laisvės Varpe,
Skambėk Lietuvai brangiai,
Kad pavergtum mūsų širdis,
Kad atbustų mūs jausmai.

Atsibusk, šalie gimtoji,
Meski pančius kruvinus,
Nes jau auštantis rytojus
Neša laisvę ir džiaugsmus.

VELYKŲ VARPAI

Velykų varpai ir pavasario saulė
Džiaugsmu suskambėjo, viltim sumirgėjo...
Kur dėtis, kuo gintis, gražusis pasauli,
Nuo skausmo, nuo kraujo, nuo laisvės vergėjo?

Velykų varpai nemiršta prabilę:
Jie šaukia, kad teisę neteisė pamynė...
Bet šiandien kuo gydyti žaizdą sau gilia,
Kam kardas, kaip širdį, mums piausto tėvyne?

Velykų varpai ir pavasario saulė
Kums skelbia, kad Kristus iš mirusių kėlės...
O mes dar gyvi ir ryžtingi, pasauli, (lėsi
Ir skriaust nabeleisim brangios Lietuvė-

TEVINEI

Kas bus rytoj su Tavim,
Ką atneš išauštančios dienos?
Gal gyvenimą Tavo užtvenks
Juodžiausios kalėjimo sienos.

Muskriausta, pavargusi mano akyse,
Tiek daugel kančių iškentėjus,
Ar savo skausmus išlaikysi,
Laisvės laikų išbadėjus.

Kur Tavo geriausieji sūnūs,
Dukrelės, darželiai užžėlę?
Jie toli, neprišauki nūnai -
Jie palaidoti Sibiro smėly.

O dar yra sūnų, kurie eina
Laisvės gaudu nešini,
Kur traukia lietuvišką dainą
Ir spiaudo plienu, ugnimi.

Lyg išmirusios, tuščios sodybos,
O tyla sunkesnė už plieną.
Varnalėšs ant kelio išdygus
Ir pūvančios, griūvančios sienos.

Miškus ir žmones išnaikino,
Vien dykumos, taigos paliko.
Jam vardo pasaulis nežino,-
Nėbuvo didesnie plėšiko.

Širdys dega ugnim,
Priešui kerštu liepsnoja.
Kas bus rytoj su Tavim,
Kas bus, o Tėvyne brangioji?

RETĖJA JAU RŪKAS

Kai žengiam per purvus mes lietingą naktį,
Tada pagalvojam, kad sunkūs vargai,
Kada mes tą viską galėsime užbaigti,
Ar greitai švies saulės šviesios spinduliai.

Kodėl čia taip juoda, kam ašaros byra,
Kodėl mūsų kraštas paskendęs kraujuos.
Už laisvę lietuvių daug mato Sibirą.
Tave, partizane, kas šlandien paguos.

Nuliūdo širdis Tau, brangioji Tėvyne,-
Tu daugel praleidai dienelių kerčių.
Už tai mes kovosim, nes tam esam gimę,
Dėl Tavęs mums mirti yra nebaisu.

Čia mūsų sodyboj paukšteliai taip šneka,
Kad laisvė vaitoja prispaustam krašte.
Lietuviškas kraujas jų gyslose teka,
Už tai juos prispaudė sunkioji našta.

Retėja jau rūkas, naktys juodos blanksta,
Jau aušra netoli, argi nematai!
Džiaugsmingą žinėlą girdėt visiems tenka,
Kad saulės artėja prie mūsų spinduliai.

Čia pat matau laisvę, jau tiesias jos die-
Ir linksmas giesmeles gieda vyturiai. (gas
Trispalvę ir Vytį puoš jurgino žiedas,
Greit dainą išgirsim, kad baigti vargai.

SENOVĖS KARŽYGIO SKUNDAS

Štai brangi žemelė gimtosios Tėvynės,
Kur prieš penkius amžius kovejau, gyvenau.
Nuo rusų, totorių, nuo lenkų ją gynęs,
Nuo plėšraus kryžuočio Žalgiry žuvau.

Čia pėda kiekviens aplaistyta krauju,
Čia tūkstančiai žuvo narsiausių sūnų.
Šią naktį atbudęs, pas Tave keliauju
Ir ką, o brangioji Tėvyne, randu? -

Žiaurus bolševizmas Tau drąsko krūtinę,
Atplēšia vaikus nuo motulės senos.
Griuvėsiusos neskamba daina vakarinė,
Tik šermentis graudžius Tau vėjai giedos.

Perūpo plėšikui laukai tie derlingi,
Girios šintametės, kur ošia ramiai.
Per anksti prikėlėt, o dievai galingi,-
Nemieli šiandien man Tėvynės laukai.

Perkūne, perkūne, siusk ugnį galingą
Ir amžiams nutrenki priešą Lietuvos.
Lengviau atsidustų krūtinė skausminga,
Aš grįščiau laimingas pas brolius kovos.

KO LIUDI, MYLIMA ŠALELE

- Ko liūdi, mylima šalele,
Ko verki ašarom, krauju,
Ko blaškais supančiota grandinėm
Beį pasidabinus nuometu juodu?

- Kaip gi neliūdėsiu, jaunas bernužėli,
Kaip gi aš neverksiu, Lietuvos vaikai!
Laisvę mano jauną būdeliai pamynė,
Liūdėsiu papuošti gražūs vakarai.

Pančiai geležiniai rankas man rakina,
Dainą slėgia rūšiai, požemio urvai.
Nemunas tėvelis krauju lankas tvindė,
Miškus, kaimus, slėnius puošia vien kapai.

MES TROKŠTAME LAISVĖS

Tėvyne, Tu prisilėgta rankos "svečių",
Globota tik lauko smūtkelių,
Su našta vis sunkia ant savo pečių
Į laisvę Tu ieškai sau kelio.

Kas priespaudos pančių nedrįsta numesti,
Tas laisvas niekuomet nebus.
Kas leidžias, lyg vergas, kankinti, užmušti -
Aršiausias neprietelis mūs.

Sarvuoti menkai, bet gi drąsūs, vieningi:
Viens už visus, o visi už vieną,
Nebijom nė mirti už laisvę tėvų -
Vergija mums baisi šiandieną.

Kamumo neranda nuožmieji plėšikai,
Jie bijo, jie dreba prieš mus.
Į laisvę gi broliai, šalin išdavikai,
Vedą į klaidingus kelius.

Mes trokštame laisvės, už laisvę kovojam,
Už laisvę Tėvynės brangios.
Nesigailim nieko ir viską ankojam,
Laimėt - ar negrišt iš kovos!

SAKYK, TĒVYNĒ

- Ar ilgai sakyk, sakyk, tēvyne,
Tā likumā vergo reiks kentēt,
Ar ilgai Tavo melsvoj padangēj
Negalēs laisva dainelē suskambēt?

Kada gi iēgirsi, o Tēvyne,
Verksmā tremiamū ī Sibirā, mirtin.
Ar ilgai pakāsi kalavijā
Priešū, īsmeigtā širdin.

Ar ilgai kalnai Tavo ir kloniai
Mazgosis nekaltu krauju.
Ar ir vēl, kaip lig šiolei
Teks klajēt, kaip paukščiui, be namū?

- Turēki kantrybēs tu, lietuvi,
Kas laisvēs veltui nieks neduos
Ir kovoki drāsiā tu už būvi,
Už ramunā, žydinčią laukuos.

TĒVYNĒS MĪLĒ

Laukuosē tamsū, vējas ūžia,
Jis baldos palangēm bailiai,
Mergytē bēgo tuoļ prie lango,
Svajojō; atējo jisai.

Bet ne. Jī smarkiai apsiriko,
Tāi vējas dūko po langais.
O broļisi mūsū - partizanaī
Žygiavo vēsulū keliais.

Tēvynā gint mes pasiryšę,
Neturim laiko nė atelt
Paguost motulę, sengalvę,
Paguodos jai vargē suteikt.

Kovot nebaisu už Tēvynę,
Už šventą žemę Lietuvos.
Tėvai ir protėviai ją gynė,
Privalom mes gint laisvę jos.

Vistiek mes laisvę iškovosim,
Greti suskambės laisva daina.
Tėvyne brangi, prisikelsi,
Kentėt ir vargt Tau bus gna.

NELIŪSK, O LIETUVA

Neliūsk, o Lietuva brangioji,
Tu laikinai vergė likai.
Vieningai, drąsiai Tave gina
Partizanai - tavo vaikai.

Tavo vaikai - didvyrių ainiai
Dėl Tavo mirti nebijos,
Tavo vaikai - žiedai jaunieji
Gins brangų vardą Lietuvos.

Per amžius Tu buvai garbinga
Ir ta garbė neturi žūt.
Nors kraujo daug reikės pralieti,
Bet Lietuva laisva tur būt.

Skambės per amžius pašavimai,
Kad lietuviai moka mylėt
Tėvynę savo tokią brangią,
Dėl jos negaili kraują liet.

Ir vėl, Tėvyne, Tu žydėsi,
Kaip ta lelija po langais.
Lyg iš mirties Tu prisikėlus
Gėrėsies su savais vaikais.

RUDENS SVAJOS

Širdis krūtinėje nerimsta,
Svaigina galvą liūdesys,
Tėvynė sopuliuose grimsta
Tau pražiūrėjusi akis.

Tėvyne mano Tu brangiausia,
Pralsidai dieneles šviesias,
Dabar sunkioje valandoje
Koks vėjas Tave beatras.

Tavo vargus vien tik užjaučia
Brangūs lietuviai miškuose,
Kad prisikeltum rytui auštant,
Jų kūnai mėtos gatvėse.

Prisimena žali laukeliai,
Kaip bočiai gynė juos narsiai.
Užžėlusius senus takelius
Pramins partizanų būriai.

Žiaurus priešai, lyg džiuuglių žvėrys,
Padarė Tau žaizdas galias,
Jie žudė, draskė, kaip pašėlę
Per klauras dienas, nakteles.

Vai neliūdėk, brangi Tėvyne,
Užgydys Tau baisias žaizdas,
Užgydys tie, kas karštai giua,
Jie greitai laisvę Tau parneš.

D A I N A

Ateina jiems grubokas kelias
Apstu duobių ir dinamito.
Mulkosvaldžiai, kaip šunys skalina
Ir nēr jėgos juos nuramint.

Regiu iš tolo juos ateinant,
Gaisrai skruostus rausvai mspalvina,
Palydi kruvinos karų dievaičio dainos
Ir patrankos palydi salvėm.

Pasaulio šypsena klaiki ir rūsti,
Berimsta marios nuo krašto iki krašto.
Ateina jie, šalimais eina rūpestis,
Ką Lietuvai Tėvynei, ką atnešti.

Bet Vilniaus bokštuos naują saulę regim
Ir didžią dainą ryžtamės pamoti.
Krito pikta Rusija ragana,
Tai kas dar kelią mums išdris pastoti?

Turim ginklą, troškimą ir drąsą,
O delne atėitį savos tautos,
Tađ ir sakom: - O Lietuva Tėvyne,
Tu niekad jau iš skausmo nersudeši.

U Ž K A ...

Daugel išaudė seserys jau drobės
Ir daug, daug supynė kančių į skaras.
Kodėl vergai mūsų Tėvišką uėpuolė,
Kodėl širdį jauną slegia pilkuma?

Už ką ten rūsiuose vargėta mūsų broliai,
Už ką ten Uraluos alksta nekalti,
Ko kraujuose plūsta ašaroti toliai,
Kodėl širdį jauną slegia pilkuma.

Su naujaisiais metais aušta naujas rytas,
Per miestus ir kaimus nužygiuos pulkai.
Gal suduš nelaisvė, it uolų granitas,
Gal nugriūs baisieji pastatai.

TU MUMS BRANGIAUSIA

Vėl toliuose kaupias juoda naktis,
Vėl ugnimi svysčioja tamai padangė,
Bet mes, pasipuošę karėgyių dvasia,
Išsaugosim Lietuvą brangią.

Kas mums, kad grūmoja iš tolių audra
Ir dunda patrankom žaibai susipynę.
Tu mums juk brangiausia, šalie gintarų,
Tau laisvę mes ginsim per amžius ją gynę!

Drąsiai tad į kovą. Laimėti ar žūt
Likimui sakau, jį iššaukdams:
Laimėsime, tai laisvę dar teks vėl regėt,
Krisim, nors nelaisvės nejausim.

O MIELA TĖVYNĖ

O miela Tėvyne, kada prakalbėsi,
Kiek daug Tu baisumų matėi.
Kada pasakysi, Tu mano brangioji,
Kiek skausmo, žudynių kentėi.

Matei, kaip barbarai niokioja kasdieną
Ir spinaudo ant Tavo širdies,
Bet kantriai kentėjai ir viltį turėjai,
Nes yr' kas kovojo dėl Tavo.

Ir yra sūnų, kurie Tave dar myli,
Gyvybę aukoti negaili jie Tau,
Jaunystę, kaip žiedą puikiausią aukoja,
Tėvyne, iš meilės, iš meilės jie Tau.

O jeigu ir žūsta kurie mūsų brolių,
Giružė prigludžia tyliai, (gieda,
Paukšteliai jam himnus gražiausius pa-
Dėl to, kad Tėvyną mylėjo karštai.

LIETUVAI

Lietuva nuvarginta,
Lietuva nukankinta,
Užgrobta raudonų plėšikų,
Apšmeižta ir paniekinta.

Tavo pilys išverstos,
Jų sienos nugriuvusios,
Žalios girios kertamos,
Verkia rusams pakliuvusios.

Nyksta dainų melodijos,
Dingo kanklių aidėjimas,
Paniekintas laisvės žodis,
Bet nežūsta lietuvių tikėjimas.

Lietuva nuvarginta
Prisikelsi iš miego.
Laisvės aušra aušta jau,
Sužaliuos laisvės diegas.

UŽ TAVE

Auga jaunos jėgos,
Auga ažuolais.
Skrenda mūsų mintys
Plieno sakalais.

Skamba sutartinė
Lietuvos laukais,
Trijų Kryžių kalne
Vėjai nebegaus.

Už Tave kaip vienas,
Kaip rytų audra.
Daug vargų prityrus
Mūsų Lietuva.

OI SAKALE

Oi sakale, paukšti galingas,
Valdove aukštųjų kalnų,
Man žodžių išreikšti pristigo
Pavydai tavųjų sparnų.

Tu laisvas skrajojai padangėj
Ir ordve beribe geries.
Palikęs aš Tėviškę brangią
Klajojiu šešėliuos mirties.

O jei aš galėčiau nuskristi
Pagalba tavųjų sparnų
Ir Tėviškę mielą išvysti,
Gal man taip nebūtų sunku.

VAMPYRO NAGUOSE

Apgaubė padangą juodi debesiai
Ir perkūnai griausmingai prabilę
Paskelbė audrą. Nerami Tu tapai,
Nuvarginta mano Tėvyne.

Sunku, oi sunku vampyrom naguos,
Jis pagrobia ramumą sielos,
O sielvarto didžio, bekraštės kančios
Nesupras niekada, niekada.

Ir auką palengva iki galo kankins,
Kol gyvybės žibės kibirkštis
Ir jo žvėriška prigimtis tik murims,
Kai bus šalta krūtinėj širdis.

Ir veltui nuo jo suka nori pabėgti -
Akys jo ir tamsoj persekios
Ir progos beieškos iš naujo pagriebti.
Sunku, oi sunku vampyro naguos.

LIETUVA

Lietuva,
Koks brangus žodis Tu esi,
Tave miniu dienoj, naktij.
Ar varge būsiu, ar skausmuos,-
Tu mane guosi visados.
Tavimi vilsiuosi tada,
Šventoji Lietuva.

Lietuva,
Tu minīma ir ten rytuos,
Kur sniegas, pūgos vien laukuos,
Kur iēvētas trentinis kenčia,
Kur nēra polsisio nē šventēs.
Jis šventę jaučia tik tača,
Kai mini:
Šventoji Lietuva.

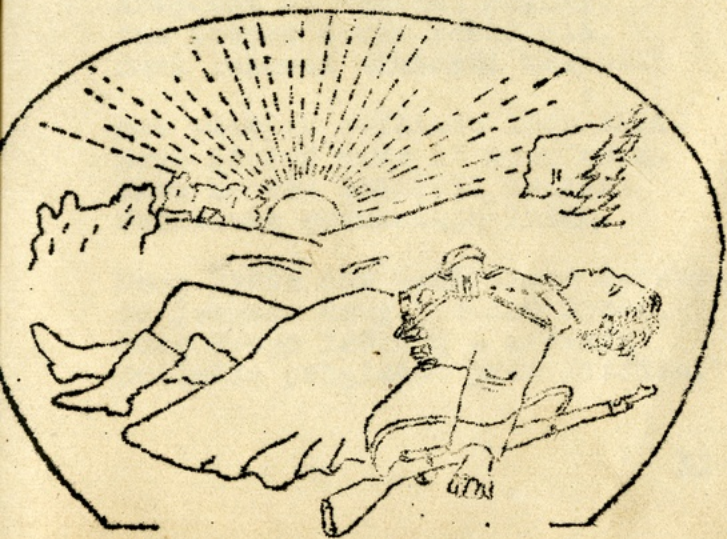
Lietuva,
Brangi ir ten miškuos žaliuos,
Kur penkerius metus varguos
Prabuę sūnūs dar gyvuoja.
Ar ēgygyje, ar kovoje,
Ar liūdesyje, ar džiaugsme
Jie mini:
Šventoji Lietuva.

Lietuva,
Paguodos šodžiu palikai
Ir tiems, kur tikis, kad laiksi
Prašvis ir sūnūs griš namolei,
Kad nereiks kešti, kaip lig šiolei,
Kad vėl galinga ir tvirta
Bus
Šventoji Lietuva.

O ējo balsas iš po žemių,
Skandžiais stodūsiais maldos:
Kas iš tautos gyvybę semia,
Nemiršta tautai niekadoms!

B. Brazdžionis

LIUŠIENIS
DANKIŲ
KROVOTIŲ

U. S. GEOLOGICAL SURVEY
WATER RESOURCES DIVISION
WASHINGTON, D. C.

ŽUVUSIAM STRAUBUI

Svaigo vasara liepų žieduose,
Skendo dulkėse gelsvi keliai.
Alpo motina rūbuos juoduose,
Kai gulėjai ant gatvės tyliai.

Mergužėlė pravirko graudingai,
Būramint negalėjo save,
Kai pamatė ant gatvės gėdingai
Išniekintą žiauriai Tave.

Lankuose ramunės rauduoja,
Verkė beržas gailiai pakely,
Kai be kersto Tave palaiduoja,
Be maldos - išdavikai keli.

Tau ne priešas gyvybę muskynė -
Nuo niekšo tautiečio žuvai.
Tau vainikų sesutės nepynė,
Nors drąsus partizanas buvai.

Jis pardavęs ir kūną, ir sielą
Atėjūnui už rublius kelius,
Jam Tėvynė dabar nebemiela,
Nori laisvei užkirsti kelius.

Bet vistiek nelaimės išdavikai,
Nors išplėš daug iš mūsų aukų.
Savo krašto baisieji žudikai
Nesulauks geresniųjų laikų.

Daug žydės dar darželiuos radastų,
Po langais daug jazminų žydės,
Nors Tavęs ieškotų - nerastų
Motinėle priglauti prie širdies.

Tu ilsėkis ramiai, be pavojų,
Niekas Tavęs daugiau nekankins.
Mes už laisvą Tėvynės kovojam,
Kol mums priešas gyvybę nuskins.

TU PIRMAS PRAMYNEI TAKUS

Tu pirmas mums takus pramynei
Per kalnus, pelkes ir miškus.
Tu pirmas laisvėn kelią skynei
Per vėtras, pūgas ir speigus.

Ar atmeni, kai rytui auštant,
Ar saulei gėstant vakare,
Paspausdavai pentiniais žirgą
Ir jodavai toli iš čia.

Ar atmeni Tu tą gegužį
Ir mūsų Tėviškės miške,
Kai grūmėsi, kaip liūtai, vyrai,
Užgrūdinti tėvų dvasia.

Kai Tavo tvirtos jėgos gėso,
Širdis nerimo man jauna.
Pravirko eglės pagiryje,
Kai matė mirštantį Tave.

Plačiai skambėjo Tavo vardas
Nuo Nemuno žalių krantų,
Dabar nuliūdo visas kraštas,
Nuliūdo Nemunas platus.

Supylė kapą Tau prie miško
Rytų grobikai kruvini,
Už ateitį ir už rytojų
Praliejai kraują pagiry.

NEŽINOMAJAM

Nei saulė, nei gėlės, nei vakaro dainos
Nutilusiai širdžiai jausmų nekalbės,
Tik vėjas klajūnas geltonąjį smėlį
Nešios ir barstys ant kapo duobės.

Sustingusį kapą ir alpstantį kryžių
Tyliais vakarais ar kas belankys?
Užgesusios mintys, nuviltusios gėlės
Nežadina širdis, netraukia akis...

Jie trempia mūs žemę ir dieną, ir naktį,
Jų bildesį žingsnių visur aš girdžiu.
Bolševikai nori Tėvynės meilę numarinti
Ir dainas išplėsti iš mūsų širdžių.

Ilsėkis, ilsėkis gelsvajam smiltyne,
Nežinomas broli, žuvas už Tėvynę,
Už dainą lietuvišką, laisvajį žodį.
Ilsėkis, ilsėkis gelsvajam smiltyne.

PRIE PARTIZANO KAPO

Atlėk, lakštute pilkuonėle,
Ant mano kapo dainuot dainų.
Tu išdainuok visas tas svajones,
Kurias dabar slapčia pinu.

Gal mergužėlė, praeidama pro kapą
Tavo dainelės pasiklausys.
Lengviau žemelėj bus gulėti,
Kai ant kapo rasos ašarėlės kris.

Ir tu, mergyte, atnešk lelijų,
Ant partizano kapo jos nuvys.
Baltos lelijos - tai Jojo veidas,
Baltos lelijos - tai Jojo širdis.

ŽIEMOS NAKTIS

Vieną šaltą žiemos naktelę
Vėjelis pūtė taip tyliai,
Rengės kelionėms partizanai -
Drąsieji mūsų saksiai.

Mėnulis švelniai glostė žemę
Savo lengvučiais spinduliais,
Tartum norėdams sugrąžinti
Brolius, važiuojančius keliais.

Važiavo linksmi nusiteikę,
Jūs nebaugino ateitis,
Nė vieno širdis nesuprato,
Kad priekyje laukia jų mirtis.

Jis vos šodyvą privažiavo,
Pasklido šūviai nuo namų,
Suprato mūsų partizanai,
Kad jie pakliuvo tarp priešų.

Aplink kulkosvaidžiai kvatojo
Ir sklido aidas po laukus,
Drąsiai kovojo partizanai.
Ach, tas likimas koks baisus.

Štai, krenta jaunos partizanas
Ant žemės, sniegu apklotos.
Baltas veidelis mėlynuoja
Nuo žigurių buėlių rankos.

Palikęs vargetant motinėle,
Namelių vietoj pelenus,
Kovojo už laisvą Tėviškėlės
Sutiko mirtį ir kapus.

Kai sužinos sena motulė,
Jai akys ašarom paplūs,
Kad, gindams gimtąją žemelę,
Žuvo jos mylimas sūnus.

ŽUVUSIAM

Bejausmės šaltos rinkos
Ir akmenys žiauriai kieti
Priglaudė Tavo galvelę
Klaikioje nelaisvės naktį.

Pakilo mėnulis išbales,
Žvaigždutės pravirko gailiai.
Bučiavo rukai Tavo veidą
Ir skmens šalti, nebyliai.

Ženklelis trispalvės sulietas,
Broleli, Tavojo krauju.
- Tėvyne, dėl Tavo, dėl Tavo -
Lyg šaukia ženklelis - kenčiau!

Nusvirę alyvos bučiavo
Nuliūdusias mano akis.
- Neverk - jos man sakė - brolelio,
Per kraują tik laisvė nušvis.

Neverk, už Tėvynę Jis žuvo,
Kad būtų, kaip aras, laisva.
Jo liūdi šios kietosios rinkos,
Jį mini, Jo gėdi tauta!

KUR PUIKŪS DARŽELIAI

Kur puikūs darželiai skęsta žieduose
Ir nuvargusi saulė svyra,
Palikęs viską - ir kvepiančius sodus,
Išėjai kovoti už laisvę Tėvynės.

Bet balta Vytis krauju pasruvo
Ant brangaus brolio krūtinės,
Girdėjos žodžiai iš Jojo lūpų:
- Štai dar suka už Tėvynę!

Ir baltas sniegas rožėm prašydo
Kuo karšto kraujo jaunuolio.
Liejos nekaltas kraujas į žemę,
Kad žydėtų lelijom.

Nebematysi savo namelių
Ties upeliu taip srauniu.
Nebevaikščiosi draugų tarpe
Toksais, nulaistytais krauju.

ŽUVUSIAM VYTURIUI

Jau neisi daugiau Tu į meno darželį
Ir neskinsi baltųjų jazminų.
Tu už Tėvynės laisvę numiręs
Sukniubai ant pilkųjų arimų.

Tu mirei, bet dvasia Tavo gyva, -
Nepamiršiu Tavęs niekadosi!
Nepamiršiu gegužės naktužių,
Kurias mes praleidom kitados.

Mirdams palikai man savo drąsą
Ir žiaurų kerštą manojoj širdy.
Sadistams, kurie praliejo Tavo kraują
Ateis dar valanda žiauri.

O miels partizane, brangus Vytury,
Mes priešiekiam atkeršyt už Tave.
Nušluostysim ašaras močiai senai,
Paguosim didžiajam varge.

ŽUVUSIAM ŽIGRUI

Kaip putinas raudonas,
Kaip rožės vidury,
Pilkas skis užmerkei,
Užgeso žiburys.

Ant gatvės pamestas guli,
Aplink kraują klanai.
Už laisvę, mielas broli,
Kovoje Tu žuvai.

Šukuoja vėjas plaukus,
Ne motinos ranka.
Bučiuoja saulė veidą
Tarytum mylima.

Pilkas skis užmerkei,
Nemačiusias ausros.
Tu laisvės nesulauksi
Jau niekad, niekadės.

Nebesuras, kur kapas
Nei tėvas, nei mama.
Jo neapsės gėlynais
Mergaitė mylima.

Lengvas pietų vėjelis
Tik smėli, ten žarstys,
Palinkęs baltas beržas
Tau pasaką sakys.

LIEKNOS PUŠYS

Ko palinko lieknos pušys,
Ošiančios ramiai,
Ko nutilo sesių dainos,
Skambančios linksmi?

Ten, kur stovi aukšti mūrai,
Juodi kaminai,
Mylinasis už tėvynę
Žuvo amžinai.

Ten pražuvo jo jaunystė
Skaisti, nekalta.
Už ištartą vieną žodį
Žūsta Lietuva.

Kai auksinės javų varpos
Lenkiasi žemyn,
Bernužėlių surakintą
Varo karcerin.

Lifūdnas veidas Jo sutinęs
Nuo smūgių baisių.
Lūpos šnabžda: - Tėviškėle,
Dėl Tavęs kenčiu!

Neateis prie kape močia,
Žvakės neuždegs,
Nė sesutė geltonkasė
Rūtų nepasės.

SARGYBOJE

Sumigo draugai,
Tik Tu vienas likai
Budėti už laisvę šalies.
Kažkur staugia žvėris, -
Aplinkui naktis -
Jo balsas klaikiai nuaidės.

Ir tyliai eini,
O širdyje meldi
Aukščiausias kad saugotų šalį.
Kad priešų žiaurių,
Lyg tigrų alkamų,
Jausmai vėl atbustų užšalę.

Bet kas girdis tenai? -
Tur būt lekia vilkai.
Ne. Tai kraugerių gaujos žygiuoja.
Tu grižti ramus,
Budini draugus
Ir pirmas prieš budelius stoji.

Ir buvo kova,
Tau nusviro galva,
Bet priešų Tu daug nugalėjai.
Už laisvę laukų
Ir gimtųjų namų
Gyvybę Tu savo padėjai.

Nemiega draugai -
Tik Tu vienas likai
Miegoti už laisvę šalies.
Ilsėkis ramiai, -
Pareigą atlikai,
Tavo vardas per amžius skambės!

VARNIUI IR SMILGAI

Buvo laikai, tauta Izėdėjo,
Kai priešas skynė jos žiedus.
Jūs nieko nebojė išėjot,
Palikę šeimas ir namus.

Palikote žagres pastogėj,
Bevargstant tėvelius senus.
Pamatėt Tėvišką pavojų -
Čiupote ginklus į nagus.

Supratot, kad Tėvynės laisvę
Veltui negausim niekadaus.
Išėjot Jūs nieko negaišę
Su pilna viltimi kovot.

Priglaudė Jus žaliasis miškas,
Jo tankumynai, žolynai.
Tėvyne, dar nežuvo viskas,
Tave apgins Tavo vaikai!

Draugai, žalių miškų didvyriai,
Nekliudo Jums audrų žaibai.
Pavojai Jums nebaisūs girioj,
Skrajojat, lyg kalną arai.

Ir vieną rytą, šėlstant rūkui,
Kovon stojom, lyg sakalai,
Ir dvi gyvybės tuoj nutrūko,
Nudažė sniegą raudonai.

Smilgos ir Varniaus lavonus
Priešas nudrąskė, lyg žvėris.
Jie yra tokia patys žmonės,
Ryt muogus gatvėse taškys.

Garbė per aužius Jums, didvyriai,
Kad gynėt laisvę Lietuvos!
Nepamirš Jus niekad Tėvynė,
Sesutės himnus Jums giedos!

UŽ LAISVĘ

Apsiniaukė visas dangus
Ir lietus lyt pradėjo.
Atrodė, verkė Jo dangus,
Lyg ašaros byrėjo.

Verkė mergytė taip gailiai,
Jai ašaros byrėjo,
O Jis tenai ties pušynu
Jau sužeistas gulėjo.

O skys vis dar praviros
Į dangų jos žiūrėjo,
Atrodė, mato Jis ten ką,
Ir lūpos Jo šnabždėjo.

Kai saulė leidos vakaruos
Jis mirdamas kalbėjo:
- Mergyte mano mylima,
Kodėl Tu neatėjai?

Praėjo debesys, lietus,
Mėnulis užtekėjo.
Už laisvę žuvs Lietuvos
Naujam kape gulėjo.

Mėnulis apšvietė laukus.
Bet Jis jau nežadėjo
Mergytai meilės pažadų,
Nes po žeme gulėjo.

ŽUVUSIAM PARTIZANUI

Pavasaris gražus atėjo,
Gėlėmis puošėsi laukai.
Su džiaugsmu širdyje skubėjai,
Kur glaudžia lietuvius miškai.

Čia priglaudė Tave, berneli,
Berželiai, eglės, pušynai.
Jau priešas engia mūsų šalį,
Čia vargsti Tu, tavo tėvai.

Girdi, kaip mūsų laukai dejuoja
Numinti priešų svetimų.
Tauta mūsų sunkiai alsuoja,
Netekus jaunųjų žiedų.

Tu su draugais savo brangiaisiais
Sknajojai per miškus, laukus.
Nemaža ten pavojų buvo,
Tau buvo priešas nebaisus.

Praėjo vasara, lyg amžiai,
Puošė laukus jos šiluma.
Tėvynė krauju žemę laistė,
Tai buvo baisioji diena.

Ir Tu tas audras nugalėjęs
Skridai per laukus ir miškus.
Širdyje vis vilties turėjai,
Kad teks sugrižti į namus.

Džiaugėis naujus draugus atradęs,
Kur baigėte mokslo dienas.
Dabar visi kartu jūs žadat
Atkeršyt priešui už skriaudas.

Aukštam smėlio pušyne
Skambėjo juokas širdyse.
Staigi pasiekė skaudį žinia:
Žiūrėkit, priešas pas mus čia.

Ir trenkė žaibas, lyg perkūnas,
Vaitojo eglės, pušynai,
Vaitojo, kad lietuviai žūna,
Pavergtos žemės sąuolai.

Rauduoja Tavo mergučėlė,
Tavo daugiau ji nematys.
Ašaras liejo motinėle,
Kad jos sūnas jos nelankys!

ALGIUI, ŽUVUSIAM 47.02.26.

Tu kovojai už Tėvynės laisvę,
Už žaliuosius Tėviškės laukus.
Kai sesutės žalias rūtas laistė,
Palikai Tu gimtuosius namus.

Motinėle tolimam Urale
Siunė Aukščiausiam malda už Tave,
Kad palengvintų Tavąją dalį,
O jei žūsi - glaustų pas save.

Ir žuvai Tu laisvės neišvydęs,
Motinėle verkiant palikai.
Iš gimtinės paukštelis atklydęs
Skundą skleis - ilgis Tavo laukai.

Nepabelsi pranykus pašvaistei,
Nelankysi savo mylimos.
Vėl sesutės žalias rūtas laistys,
Tu negriši niekad, niekados...

Tikruoju keliu, o sūnau, žygiavai
Ir laisvą jaunutei Tėvynei nešei.
Tikėjai: gyvensim laimingi visi,
Kusviro galva ir jaunystė drąsi.
Tik močia ir sesė prie kapo nakčia,
Atėjusios Tave lankyt paslapčia,
Byloja, kad laisvė ir laimė gyva,
Iš lūpų jų veržias karščiausias malda.
Jos meldžias be trūkio ir pailsio:
- Suteik Jam, Viešpatie, amžiną atilsį!

Kartu ir aš verkiu su sese, mama
Ir šaukiu: - Baisiosios vergovės gana!
Gana jau sudėta Tėvynei aukų!
Nebėra kuo džiaugtis, gyvam nejauku.
Frigėrusi kraujo žemelė šventa,
Paplukus lavonais Dubysa, Venta
Vien šaukiasi keršto giliausiu balsu,
To keršto, jaučiu, kad šaukiesi ir Tu.
Atkeršysim, prižadū. Gį šiandien tiktai
Suteik Jam, Viešpatie, amžiną atilsį!

UŽ ŽALIO ŠILO

Už žalio šilo, už miškų,
Ten brolių daugel užmuštų.
Ir aš ten sužeistas buvau,
Gaila, kad jaunas prašuvau.

Jaunystėj žūti tai skaudu,
Bet už Tėvynę nebaisu.
Už brangų kraštą Lietuvos
Negaila gyvybės savos.

O kai pavasaris ateis,
Laukų gėlelės išsiskleis,
Bet mano akys nematys
Ir nebeplaks mano širdis.

O kai pavasaris atbus,
Manęs pasaulį nebebus.
Tenai, bažnytkaimio laukuos,
Ramiai ilsėsiuos sau kapuos.

Tu mano kapą aplankyk,
Lelijom, rožėm apšodink,
Tik gailių ašarų neliek,
Nes neprikelsi jau vistiek.

Ir tegyvuoja Lietuva,
Visados linksmas ir laisvas.
Aš ten ilsėsiuos ant kapų,
Nejausdams žemiškų skausmų.

NAKTISS KOVA

Ramiai pušynas ošia,
Tamsi naktis aplink,
Tiktai giesmė lakštingės
Per slėnį tyliai slenk.

Tik staiga pasigirdo
Sūviai iš miško gelmių,
Tai užklupti žaliukai
Ginasi nuo priešų.

Aplinkui rūkas sklaidos,
Jau netoli diena.
Lūdnai giružė ošia -
Šianakt buvo kova.

Visi narsiai kovojo,
Tik vienas parkrito,
Nes širdį kulka pervėrė
Stribo nematyto.

Neateis apraudoti
Motulė Jo sena,
Nes pagrobė Jo kūną
Žiauri niekšų ranka.

Pagrobė Jį nuvežė
Jie kažkur toli,
O kur Jį palaidojo,
Vien Dievas težino.

NUAIDĖS PAVASARIAI

Nuaidės pavasariai rudeninėm svajom,
Nuaidės gegužiai verkiančiais rytais,
Sublizgęs man akys sidabrinėm ašarom,
Nes negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Uždainuos miškinis švintančiam rytojui
Laisvės dainą su savais draugais.
Trimituos trimitas, sudundės patrankos,
Tik negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Pakelės žydės vėl ievom ir alyvom,
Nubals sodai vyšniom, baltais jazminais,
O Tavasis kraujas sušydės gal rožėm,
Nes negriši Tu su laisvės atgarsiais.

Nuaidės pavasariai su auksinėm svajom,
Nuaidės gegužiai laimingais rytais,
Tik blizgęs man akys sidabrinėm ašarom,
Nes negriši Tu su laisvės atgarsiais.

NEŽINOMAJAM

Nors nežinau aš Tavo vardo,
Bet man jis yra toks brangus,
Nes įrašytas brolių krauju
Į širdis mums, jis amžiais bus.

Kai temdavo, apleidus girią
Iš savo bunkerius šiltus,
Su būreliu narsiausių vyrų
Sidavai bausti priešo mūs.

Kiek žūdavo nuo Tavo rankos,
Kas gi iš mūsų suskaitys,
Kai rytui auštant žvaigždės blanko,
Namo žygiuodavo būrys.

Bet vieną kartą pastebėjo
Tave iš budelių kažkas,
O rytą ažuolyne vejoj
Kas kapą Tavąjį atras.

Tu savo vardą ažuolyne
Ne tik išpausta palikai -
Jį amžiais ir Tave atminę
Minės visi Tautos vaikai!

KAD PAŽADINT GALĖTŲ

Užmigusi amžiams kas pažadint galėtų
Ir iš naujo įkvėpti gyvybę,
Kurį žiaurus jam priešas maskynė,
Kas tą paslaptį giliai suprasti mokėtų?

Ir ne kartą man sielvartas dvasiaį pagauna,
Kad neprašneka kerpėtas kapas
Ar nukritęs ant Jo gelsvas lapas,
Negražina kad niekas jaunystę Jo jauną.

Užmigusi amžiams kad prikelti galėtų,
Apie bočių apsakytų Jis šalį,
Bet juk niekas prikelti negali,
O kažin ir ar grįžti pas mus benorėtų?...

ŽUVUSIEMS DRAUGAMS 46.03.12.

Danguj spindėjo mėnesėlis
Pro debesis, lyg žiburys.
Kai vėjai siautė naktušėlėj,
Žygiavo vanagų būrys.

Baltis sukaustė juodą žemę,
Ganta apsipuošė baltai,
O broliai, daug kelionės žengę
Sustojo pailsėt ramiai.

Buvo nuvargę ir sušalę,
Ir miega, ilsisi ramiai.
Išdavikai alkani, negaliai
Jiems ruošia pražūtį čionai.

Vos diena išsušti suspėjo,
Spindėjo saulė nesukštai,
Būriai burliokų priartėjo,
Aidėjo šūviais mūs laukai.

Ir kovės broliai partizanai
Su priešu Tėviškės laukuos,
Ne vienas sudie sakė mamai
Su perverta širdim, skausmuos.

Septynios aukos tą kart liko
Kovos lauke apnuogintos.
Ne viena mergelė pravirkė
Tenai nueit negalinti.

Telaimina Jumis čia Dievas,
Kad būtų pareigas šventai,
Kai merdėjo tėvynė skusme,
O Jūs ją gynėt taip karštai.

Nežūs nė lašas Jūsų kraujo,
Kur taškės gatvės, laukuose.
Primins viską kalnai, upeliai,
Balti kryželiai miškuose.

Primins jie mums, kad ilsis broliai,
Kam buvo brangi Lietuva.
Greit sužaliuos rūtų darželiai,
Kelsis trispalvė vėliava!

ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS
(Ties Tandžiogala 46.03.12.)

Gražus mėnuo kovo atėjo,
Jį puošė snaigės, lyg pūkai.
Kas širdį griaužti mums pradėjo,
Kodėl mes jaučiams neramiai.

Dienos ilgumas lyg kad metai,
O valanda kokis baisi.
Gal širdys mūs nelaimę jaučia,
Gal žūsta broliai palikti.

Dėl ko mes turim nerimauti,
Juk vakaras visai arti.
- Klausyk, kur reik žirgelis gauti
Pas savo brolius nuskrusti.

Ir štai nakties ženklai aiškėja,
Tamsa jau puošia mūsų laukus,
Lyg aidas, laukais mes skubėjām,
Pas savo brolius paliktus.

Atskridom į sutartą vietą,
Į vidų žengiam su džiangsmu.
Štai kiek čia ašarų pralietas,
Klausia manęs "Ar gyvas tu?".

Aš lyg sumišęs ir nustebeš
Klausiau sešės, kas reikalai,
"Ar gyvas tu" kodėl gi klausi,
Kodėl neptyko draugai?

- Klausyk, mano brangus broleli,
Koks siaubas smautė čia pas mus.
Žaibai, perkūnija - begaliai,
Pragaras tiesė savo nasrus.

Krauju broleliais sniegą laistė
Ir staugė žvėrys alkani.

- Klausyk, kur buvot? - mūsų klausia -
Šiandieną žuvo septyni.

Už draugus mes tuoju prisiekėm
Atkeršyt priešui lig mirties,
Už laisvę brolių pėdom sekam,
Prie ginklo - Dievas mums padės!

Kovosim tol, kol priešų gaujos
Į smulkias dulkės subyrės,
Kai atsikels Lietuva nauja,
Tad lietuvis ginklus padės!

KALĖDŲ VARPAMS SKAMBANT

Vai niekad, dar niekad taip varpinių varis
Liūdnai nesksmbejo užgimusiam Kristui.
Ir veltui tu, varpe, iš bokšto nukoręs
Lietuviui kartoji, kad melstų jis kristų.

Taip penketas metų ilgą ir skausmingą
Jis meldė, kad vergo grandines nukirstų,
Taip lygiai ir šiandien malda jo liepsnota
Nelieuja plasnokus į gimusį Kristų.

Tau žemės karaliai, dangaus Kūdiki,li,
Kodėl ir mirą sudėjo po kojų...
O mes, savo žvilgsnius į dangų pakėlę
Tau širdis savąsias su meile sukojam.

Betlėjaus žvaigždė nepalieuja mirgėjus,
Ji sako, kad gimė pasaulio Karalius.
Tesaugo mūs šali skausmų Atpirkėjas,
Tešydį ramybė žmonėms geros valios.

ŽUVUSIAM ŽVAINIUI

Ramiai gyvena partizanai
Tarkiam miške tarp medžių ošiančių.
Žalia giria čia slėpė juos
Nuo priešų, nuo budelių akių.

Gražus, seulėtas buvo rytas,
Bet saulė švietė taip liūdnai,
Tartum suprasdama nelaimę,
Jog partizanus puola slibinai.

Tą rytą baisiai zvimbė kulkos,
Nuo šūvių aidėjo giria.
Azijatams, ištroškusiems kraujo,
Žvainys tapo sūka.

Godžiai gėrė žemė Jo kraują,
Jis sukniubo tylus, nebylys.
Už Tėvynės laisvąjį rytojų
Savo gyvybę paaukojo Jis.

Prie Jo kapo budės lieknos pušys,
Kas vakaras, rytas gegutė užkukuos,
O palinkę beržai svyrūonėliai
Seks pasakas apie didvyrių kovas.

Už Tėvynės vaikų pralietą kraują,
Už gintosios Tėviškės kančias,
Lietuviai, mes turim atkeršyt,
Jei reiktų ir mirti, kaip mirė Žvainys!

Kaip vyrai, be baimės mes stokin į
Kaip milžinas amžių baisus, (kovą,
O meilė Tėvynės tebūnie vadovu
Ir Dievas, kurs valdo visus.

Maironis

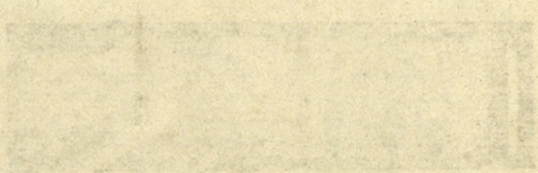
1918

KOVO TURTAS

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1870

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

SUGRIŠI Į TĒVIŠKĒ MIELĀ

Gal jau greitai sugriši į tėviškę mielą,
Ir pasveikinsi gal tu ir beržą, ir uosį,
Gal linksmai sugirgždės siauri sodo verteliai
Ir vėjelis pradžiugs liekno beržo šakose.

Gal iš pirkios išbėgs miela mama
Ir pasveikins sugrižusį sūnų narsuolių,
Ašara nusiris gal per veidą raukšlėtą,
Ir įves gal į pirkią, pakvėpusią duona.

Gal bus džiaugsmo ir laimės, kaip kad buvo,
Kai laukuose aidėjo laisvos dainos lietuvių,
Gal prie lango pirkios pražydės vėl alyvos
Ir darželyj šypsis raudoni bijūnai.

Gal laukuos vėl kvatosis puikuolis gegužis,
Išbarstęs žiedus ir nebegalis surinkti.
Kai pavasariį griši iš lauko mamoltei,
Palangėj pasveikinsi senutį Smūtkelį.

Bet gal pirkioj tylu. Nėra tėtės, nei mamos,
Neives nieks tavęs gal į gimtąją pirkią,
Gal kažkur jie toli ištremti už Uralo,
Žlaurių budelių varginti ir iškankinti.

Gal nerasi Smūtkelio palangėj palinkusio,
Gal ir pirkią išgriovė prakeikti raudonieji,
Gal liūdnai palinguos tik palangėj berželis
Ir pravirks senas uosis, išvydęs našlaitį.

Gal jau greitai sugriši į tėviškę mielą,
Gal jau greitai pasveikinsi beržą ir uosį,
Bet...gal nėra tenai jau nei tėtės, nei mamos,
Neives nieks tavęs gal į gimtąją pirkią!

TE PLAUKS TAU MALDA

Mes himnus aukojam Tau meilės tyros,
O Dieve galingas, priimk nuo širdies
Ir glausk prie pastogės savų čia gimtos
Krūtinę mums blaškoma vėjų nakties.

Su Tavo pagalba mes rasim namus
Ramybės, vilties pakiliam gaudime,
O Dieve galingas, apsaugok Tu mus,
Nuo kelio klaidingo pasuk į save.

O Dieve galingas, Tau meile gyva
Mes suką aukojam ir lenkiam žemai
Prie Tavo veido štai galvas savas, -
Malda mūs teplauks Tau, o Dieve, aukštai!

LIETUVIS KOVOJA

Ko toks ūkanotas Tėviškės dangus,
Ko krinta nuo beržų rauda?
Todėl, kad lietuvis bijo grįžt į namus,
Kur prabėgo jaunystė, juokas ir daina.

Atėjusios gaujes plėšrių azijatų
Lietuvius banditais vadina.
Dar tekie smurto pasaulis nematė,
Azijatų kultūrą visi jau pažino.

Lietuvis kovoja, nors spaudžia jį priešai,
Tėvynės jam vardas visad yra mielas.
Drąsus lietuvis ne tiek iškentėjęs,
Mirti už Tėvynę jam nebaisu yra.

KUR NEMUNAS BANGUOJA

Ten, kur Nemunas banguoja
Tarp žalių laukų,
Broliai lietuviai dejuoja
Prispausti rusų.

Ten motulė sengalvėlė
Lieja ašaras,
Kad jaunutį sūnaitėli
Mėtc po gatves.

Bolševikai nor išplėsti
Laisvę iš širdžių
Ir išvežti mus kalėti
Toli nuo namų.

Plėšia jie gintas sodybas,
Naikina miškus,
Lyg tikrieji šeimininkai
Nori tvarkyt mus.

Nenusileidžia lietuviai
Prieš komunistus,
Eina kovon pasiryžę
Į žalius miškus.

Naktimis namus aplanko,
Motules senas,
Mergytei paspaudžia ranką,
Taria: - lauk manęs.

Vėl laisvužę iškovosim,
Vėl skambės daina,
O jei vėtros prausia nosi,
Neliūdėk, mergyt viena.

Vėl sugrišim iš beržymų
Į gimtus namus
Ir mylimojų Tėvynėj
Laisvos dienos bus.

O dabar telaimin Dievas
Žygius ir kovas
Ir laisvužei vilties diegas
Širdyj neužges.

PARTIZANAMS

Tebūnie laimingi jūs žygių takai,
Garbė jums, galiūnai, mūsų ažuolai,
Tik jūsų krūtine trispalvė dar puošia,
Tik jums dar giružė lietuviška ošia.

Jūs pinate laisvei gražiausią vainiką,
Be baimės kapojat nabus bolševiko,
Ir žemė senutė visai nedejuoja,
Kur Vytį lietuvis su savim nešioja.

Ten lūžta tie iltys plėšiko raudono,
Kai jį jūsų kardas paguldo ant šono.
Lietuvis ten gali gyventi ramiau,
Nes nukirstos iltys nekanda daugiau.

Mažytis lopšely sau miega ramiai,
Juk jį nebegąsdin raudoni vilkai,
Klojime durtuvais nebado šiaudų,
O klėtyj aruode nežarsto grūdų.

Nesieško kažko tai po lova, spintoje,
Neskaito, ką "buožės" parašė knygoje,
Negali susekti bažnyčion kas eina,
Kas traukia po kaimus lietuvišką gainą.

Kas meldžias prie kapo Tėvynės sūnus,
Kas klūpo po kryžius, maldaudams dangaus,
Kad laisvę gražintų, mirtų vergiją,
Kad vėl rami būtų suvargus žmonija.

IŠEIRANT

Kai darželyje gėlės žydėjo
Išėjai tu palikęs namus,
Motinėlė lig vartų lydėjo,
Ji žinojo, koks gyvenimas bus.

Kai tu vienas žygiuoti pradėjai,
Ji stovėjo, kaip šėšėlis tamsus,
Ašarėles nuo veido tik braukė,
Kad išeina jos mylimas sūnus.

Pasilikus viena vis minėjo
Tavo vardą, nes jai yr brangus.
Kas vakaras, rytas ji slunčia
Pas Aukščiausiąjį savo maldas.

Ji meldės, kad Dievas globotų
Jos mylimą sūnų kovoj,
Kad laimingas sugrižtų jis vėliai
Nuramint jos senatvėjų žiloj.

Bet sužinojo barbarai,
Kad sūnus kovoja miške,
Beną motinėlę "banditka" vadiha,
Mtvėrę į Sibirą veža nakčia.

Dabar pasilikęs tu vienas -
Nežinai, koks likimas tau bus,
Ar kovojant gyvybę padėsi,
Ar teks grįžt laimingam į namus.

NELIŪSKITE, SĖSĖS

Saulutė skrajoja visai neaukštai
Ir juokas mums širdis vilioja,
Susėdę beržyne linksmi vanagai
Ir graudingas dainas dainuoja.

Čia skraido paukšteliai ir giedas links-
Jų giesmės po girią skrajoja. (mai,
Čia stovi berželiai ir mąsto liūdnei
Kad vargsta lietuviai, dejuoja.

Čia švelnus vėjelis kutena lapus,
Malonu mums čia pailsėti.
Pamiršę pavojus, pamiršę vargus
Pradėjom taip linksmi kalbėti.

Miške partizanams nelaukus ilgai
Sesės lietuvaitsės atėjo
Ir girioj pasklido graudingi balsai,
Jog aštuoni metai praėjo.

Tie metai kainavo mums daugel aukų,
Mūs tauta daug kraujo praliejo.
Šiandieną dar vargstam, gyventi sunku,
O ašaros upėm tebliejas.

Neliūskite, sėsės, dainukit linksmi,
Fritars jums broliai partizanai,
Nors šiandien saulutė aptemus visai
Ir siaučia baisūs uraganai.

Tad broliai už ginklų, kovokim šventai,
Nebūkim visai nusiminę,
Tada pamatysim, jog blaivos rytai
Ir kelias pavergtą Tėvynė!

NEPAMIRŠ TAUTA

Nepamirš tauta niekad jūsų žygių,
Lyg gera motina savo vaikų.
Lietuvių tauta - šalis narsių karžygių
Yra garsi jau nuo senų laikų.

Jūs dar labiau išgarsinsit jos vardą,
Nes dėl jos laisvės daugiausiai kenčiat.
Prieš tuos, kurie mūsų laisvę plėšo, ardo,
Jūs pasiryžę kovot išėjot.

Ir savo krauju plaunat gimtą žemę,
Kurį subiaurėjo raudoni alibinai.
Nuo "saulės" Stalino dangus aptemo,
Tėvų žemė nusidažė kruvinai.

Prigėrė ašarų ir kraujo,
Ar pavargo nuo nelygios kovos.
O kas sukurs gyvenimą jai naują,
Jei ne jūs, narsieji partizanai Lietuvos!

PARTIZANO SVAJONĖS

Aš pasiklausiau šiaurauš vėjelio,
Kokią man dalį skiria rytoj,
Ar ilgai su priešu reikės kovoti,
O gal reiks gulti žemėj juodoj.

Ant mano kapo padviręs beržas
Rasos lašeliais laistys mane,
O gal nukritęs berže lapelis
Papuoš kapelį rudens nakčia.

Kaip greit prabėgo šios dieneleš,
Niekađ, oi niekađ nesugriš.
Prabėgo ir mano brangi jaunystė
Ir antrą kartą jau neprašys.

Motinėle mano brangioji
Mane augino ir užnešiojo,
Dabar išleido Tėvynės ginti,
Šventojoj žemėj kovot ir mirti.

Ir aš išėjau tylią naktį
Ir Dievas žino, ar besugrišiu,
O jei sugrišiu aš neprašuves,
Rasiu gintuosius savo namus.

O kaip norėčiau nors vieną kartą
Pažvelgt, brangioji, tau į akis,
Tada paklausčiau, ko taip muliūdus
Ir kam muleidus žydrias akis.

LIŪDESYS

Kaip ilgu, liūdna,
Širdis nerimsta,
Vien kančia ir vargas
Krūtinėj stingsta.

Neliko nieko
Kam pasiguosti,
Neranda ramybės,
Grimsut varguose.

Kažkur motulė,
Mergelė toli,
Vien Dievas težino
Likimą brolio.

Žemė valtoja
Vargų suspausta,
Senoji motulė
Vysta nuo skausmo.

Žmonės pavydūs
Intrigas daro,
Vienybei sukurti
Per maža karo.

Graudu ir liūdna,
Gaila gintinės,
Už ją tad kovoju,
Nes tam aš gimęs!

KERŠTAS

Naktis. Lyg maži žiburėliai
Danguje mirga žvaigždės auksinės,
Mėnulis išvytas iš debesė vėliai
Šypsos, svajas prisiminęs.

Užmigo pasaulis. Apmirus
Atrodo gražioji gamta.
Tylą drumsčius, toli nusiirus
Vozelė sustojo staiga.

Iš jos atsiskyrė šešėlis
Ir slinko palengva pirmyn.
Jaučiau, kad jo veidas išėlęs,
O skys žaibuoja ugnim.

Jis slinko atkeršyt už skriaudą,
Už kruviną skriaudą širdies.
Staiga lyg perkūnai sugriauna,
Nušvinta padangė nakties.

Naktis. Lyg maži žiburėliai
Danguje mirga žvaigždės auksinės.
Vorelė žygiuoja jau vėliai,
O priešų sustingę krūtinės.

TĖVYNĖ TAU DAR LIKO

Kapas, kryžius ir žydinti alyva,
Aplinkui gūduma, klaiki naktis.
O kur ramybę ras nuvarginta širdis,
Kur eisi, partizane, vakarą vėlyvą?!

Juk niekas nepravėrs tau kiemo vartų,
Neliko šiam pasaulyj artimos sielos,
Tavęs jau niekas nesupras ir nepaguos,
Neliko, kas prieš kraugerius priešus užtartų.

Bet neliūdėk! Dar liko tau Tėvynė,
Kurios išplėsti niekas neištengs,
Apmogintą ji kūną žemėmis pridengs,
Kada užmigs jausmai, sustings krūtinė.

Ir kada laisvė žais pilkuos arimuos,
Kada ramunė laisva pražydės,
Ji tavo žygius ainiuosė minės
Ir nepamirš tavęs, prie kapo rymos.

UŽ LAISVĘ

Laukai pavasariu kvėpėjo,
Darželyj rūtės dygo,
Tada kovoti jus išėjot
Už laisvę pavergtos Tėvynės.

Palikot samanotą stogą pirkias,
Sesutes, rymančias prie vartų.
Jūs ugdėt sąvyje didžiausią drąsą
Ir tarėt: - Grišim mes laisvi dar kartą!

Jūs priglaudė žali miškai Tėvynės,
Paukštelių dainos nešė liūdėti,
Melsvas žibutes skynėt, juomis puošėt krū-
mylėjot viską, kas verta mylėti. (tines,

Už laisvę, už Tėvynę jūs kovot išėjot,
Palikę seną močią, seną mergužėlę,
O lūpos tyra laime žydėjo,
Parnešite jūs laisvę ant rankų iškėlę.

ČIA MŪSŲ ŽEMĖ

Kas pakelti gali klastą raudonųjų
Ar pagydyt žaizdą mirtiną šalies?
Jeigu tau negaila laukų nusisubtųjų,
Vertas tu esi tik niekšingos mirties.

Amžiais juk lietuviai kovės dėl Tėvynės
Ir šiandien kovoja Lietuvos vaikai,
Kad priešas nėtremtų brangiosios sostinės,
Kad amžiams pražūtų raudoni vilkai.

Juk čia mūsų žemė. Čia Vytautas gynė
Šalį nuo kryžuočių, nuo lenkų, rusų,
Jis Lietuvos garbę plačiai išgarsino
Ir pagirdė žirgą prie jūrų juodų.

Rudens numarintas medelis atbunda,
Pavasaris vėl kai sugrižta gražus,
Kai melsvuos sklisutuose perkūnai sušunda,
Kai trokštančią žemę pagirdo lietus.

Kelsim iš vergijos juk ir mes dar kartą,
Priespaudą paminsim ir būsim laisvi.
Galėsime vėl grįžti prie palikto arklė,
Ramybės, ne keršto tikslai trokšdami.

PARTIZANO MALDA

Išgelbėk, Marija, paniekintą Lietuvą,
Sustiprink jėgas mūsų brolių išvežtų,
Suteik stiprybės ir vilties kovoje,
Išgirsi meldimą kovoj mirštančių.

Daug žūsta kalėjimuose žodžio ištroškę,
Daug miršta iš bado šiaurinėj šaly.
Marija, išgirsi mūsų balsą meldimo,
Paguoski beraudančius, Ponia meili.

Pažvelki nuo sosto į verkiančią žemę,
Kiek ašarų, kraujo ir sielvarto čia.
Talsivosi debesys bailsūs aptemę
Ir keliasi laisvei brangi Lietuva.

Palaimink, Marija, mūsų darbus ir žygius,
Te žemėje gimsta vienybė, taika,
Te smžius kantėjus ir kraują praliejus,
Gyvuoja lietuvių tauta!

RUDENĖLIS LAIMINGAS

Ruduo, žalias miškas nuliūdęs,
Nukrito gėlelių žiedai,
Po mūsų tėvynę, po brangią
Dar siaučia plėšikai rusai.

Mes miško klajūnai jau tapę,
Netekę kantrybės iš vis,
Bet laisvei tikėtį nemustosim,
Pakol neužmerksi akis.

Ir gal rudenėlis laimingas,
Apmirę vosilkų žiedai,
Gal krintančios gėlės išgelbės
Ir būsim laisvi, kaip arai.

Graži vašarėlė praėjo,
Nuvyto gėlelių žiedai,
Ne vienas akis jau užmerkė,
Jį prislėgė šalti kapai.

Kuri, jau žemėlė priglaudus,
Tas yra laimingas tikrai,
O ką mes sulauksim, nežinom -
Gal kančios mūs laukia tikrai.

Sunki partizano dalelė -
Taip kalba jurginų žiedai,
Gal jiems jau gyvent misibodo,
Gal juos jau vilioja kapai.

Ir mūsų kapai neviliotų,
Kad taptų šalelė laisva,
Kad laisvės sparnais suplasnotų
Kentėjus ir verkus tauta.

SAKYK MAN, SENAS UOSI

Sakyk man, senas uosi,
Ir tu jannasai kleve,
Siandieną kuo paguosti
Tą liūdną kraštą savo.

Dėl ko tiek liūdi kryžiai
Laukus ir pakelias,
Ko broliai nesugrižta
Dainuot čia vakarais.

Kas liūdesį įpynė
Į drobių juostų raštą,
Dėl ko mieloj Tėvynėj
Šiandien toks liūdnas kraštas.

Pravirko senas uosis
Ir jam atsakė klevas:
- Vaduokitės, lietuviai,
Iš priespaudos, nevalios.

Jie keršto trokšta

Apleidę gimtą kaimą
Išėjo vyti nuožmų svetį,
Išėjo broliai septyni
Su šautuvais per petį.

Už išvežtus tėvus,
Pralietą brolių kraują,
Už sudegintas sodybas
Širdys keršto reikalauja.

Tėvynės girios ir laukai
Kovos dvasia jiems šviečia,
Krauju pasrūvus Lietuva
Į keršto žygį kviečia!

Jie duonos kąseno paskutinio
Iš burnos išplėšt neduos
Ir sesių kraičių pilnas skrynias
Nuo burliokų jie atveduos.

Viršum juodu stogu
Krauju mėnulis raudo.
Būrys iš septynių draugų
Tuoj užmokės už akriaudą.

Ir sudrebėjo nakties tamsa
Mirties šauksmu suklikus,
Plieno smogianti kruša
Nukrito ant galvų plėšikų.

Bet grįžo jų tiktai šeši,
Mėnuo sidabrą pylė.
Jų kerštu širdys degė,
Už brolių meldės tyliai.

KIENO ŽINGSNIAI

Kas pabels tamsią naktį į langą,
Kieno žingsniai pavargę išlaimens?
Gal vaiduokliai nakties jau sukilo,
O gal vėjas šalto rudens.

Gal dvasios kur naktimis nerimsta,
Pakarukliams ramybė nemiela.
Ne dvasios naktimis nerimsta,
Tai žmonės su širdimi ir siela.

Kas išvarė jus į vidurnakčio kelią,
Kas uždėjo tą naštą plieninę,
Ar ne žydinčios žemės šaukinas,
Ar ne meilė brangiajai Tėvynei!

Ir regiu jus puikiais siluetais,
O jaunystė nukaitus veiduos!
Kaip graži ir miela toji žemė,
Juk kraują ir mirtim ją vaduos!

Pasilieki draugai ir mergelė
Ir meilė jaunystės gyninė.
Aš matau jus išniekintus gatvėj
Su kruvina žaizda krūtinėj!

PARTIZANŲ MALDA

Už miško gęsta paraudusi saulė,
Laukuose klajoja tamsa,
Skęsta žemė sapnų karalystėj,
Vakaro maldai nutilo gamta.

Miško tyloje šnabždesys paslaptingas
Myluoja nuvargusias sielas.
Apsaugok mūs žygius, Tvėrėjau galingas,
Mūs Lietuvą brangią ir mielą.

Malda pasklinda tarp ošiančių medžių
Iš partizanų kovotojų lūpų.
Maldai palinksta ir smilgos bežadės,
Nustoja ir vėjelis pūtes.

Už žygius, už laisvę brangiosios Tėvynės
Į aukštumas kilo malda,
Kad laimintų žygius brolių pasiryžusių,
Klestėtų laisva Lietuva!

UŽ TĖVYNĖS LAISVĘ

Rusiai privertė mūs brolius į karą,
Į kovą be tikslo ir be naudos,
O broliai visi, kurie tvirtos valios,
Visi išžygiavo į tamsius miškus.

O čia visi drąsiai ir linkamai pradėjo
gyventi ir dirbt partizanų darbus,
mūs sesės namuose liūdnos, nusiminę
užjaučiančiai žiūri į mus.

Kaip skaudu žiūrėti, kurie tik kovoja
už laisvę Tėvynės ir savo draugų,
su daina ir ginklu į mūšį išeina,
o grįžt pasitaiko net ir sužeistų.

Sunkus juk likimas mūsų partizanų,
ar šlapia, ar šalta, vistiek jie miške,
o rusai, per šnipus šiek tiek sužinoję,
neduoda ramybės ir čia.

Nakčia juos užpuola ir apsupa mišką
galybės kareivių, ištisi pulkai,
o mūs partizanų saujelė mažytė
prieš juos, bet kovoja narsiai!

Kiekvienas žino, kad kova dėl laisvės
visuomet juk baigias skaudžiu likimu.
mūsų partizanus ištiko nelaimė,
jų tarpe jau randas Tėvynei aukų.

Plėšikai pagrobę kelius jų lavonus
vežioja ir rodo kitiems,
motulės ir sesės dejuoja ir šaukia,
Tironai, jums Dievas atlygins visiems!

NEPALIKI

Nors seniai aš su tavim kalbėjau,
bet ausyse dar žodžiai girdėt
ir skyse šešėlis valdenas,
kai pradėjai tu mane žavėt.

Kai mėnulis žydrioje padangėj
Šypsojos su mumis meiliai,
Aš glaudžiausi prie tavo krūtinės,
Prašiau meilės iš tavęs tyliai.

O tu viską ramiai man žadėjai
Ar iš meilės, ar tiktai juokais.
Ir mėnulis tuos žodžius girdėjo,
Ką kalbėjai tu man vakarais.

Nepaliki tu manęs našlaitės,
Juk nebėra, kas mane priglaus.
Motinėle, tėvelis Vorkutoj
O broliis po žemėm gul jau.

Girdėjau raudant smuiką sutemoje,
Mačiau jo mėlynas, liūdnas akis.
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Taip dingo vėl mirażuos gražioji ateitis.

Regėjau švintantį rytojų tolumoje,
Ateities bokštus ir didžias pilis.
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Taip dingo vėl mirażuos gražioji ateitis.

Nusinešė viesulas švintantį rytojų,
Nusinešė laimę, ilgesio naktis,
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Dar gyvent norėčiau, o liko tik mirtis.

Nebegirdžiu raudant smuiko sutemoje
Tik sapnu regiu jo liūdinčias akis.
Kada nurimo šilas, smuikas vėl raudėjo,
Tik nedink mirażuos, gražioji ateitis!

Pro ūkanas regiu vēl švintanti kytoju,
Matau ateities bokštus ir didžias pilis.
Kada pravirko smuikas, miškas uždainavo:
- Nebedings miražuos gražioji ateitis!

KAIP SKAUDU

Išvarė iš namų mūs broli,
Paliko mus vienas liūdėt,
O jis tylus, ramus išėjo
Tėvynę gint, kovot, budėt.

Broleli, be tavęs mums ilgu,
Nėr kam dainuot, meilę kalbėt.
Kai vasarą rūtas aš laisčiau,
Su džiaugėmu norėjai padėt.

O dabar vargsti ten miškuose,
Bijai pareiti į namus,
Kur tu praleidai kūdikystę,
Jaunystę sutikai smagus.

Tikėkim, trūks vergijos pančiai,
Pareisi laisvas vėl pas mus,
Skambės daina graži, galinga,
Gyvenimas sugriš ramus.

TU ATEIKI

Tu ateiki pas mane nors kartą,
Prisimink, ką žadėjai tyliai,
Kai buvai namuose dar linksmas
Prižadėjai mylėt amžinai.

Tu sakei, nors aš būčiau ir toli,
Tave aplankyčiau dažnai.
Tač ateik, nepamirški tu maneš,
Kada tylūs, žilti vakarai.

Jau ne kartą tavęs ašai laukiau
Gegužės tyliais vakarais,
Darželyj tarp gėlių sėdėjau,
Jas skyniau gražiausiais žiedais.

Tu ateik, tu ateik rugių lauku,
Kai varpos nusvyra žemai,
Pasitiksiu aš tave ir naktį
Nes žinau, tu pažvelgsi meiliai.

Tu ateik, kai už lango pusnynai
Ir pabelski į langą tyliai,
Pasitiksiu, į vidų įleisiu
Ir pabūsi pas mane ramiai.

KAD SKAMBĖTŲ DAINA

Mūs dvasia neįpratus vergaut svetimiesiems,
Tu įpratus girdėti dainas Lietuvos.
Savo dainą su tavo daina mes suliesim
Ir prieš priešą nelenksime niekad galvos!

Nes nuo priešų mes niekad nelūžom, nelinkom,
Tik vis drąsiai vis ejom pirmyn ir pirmyn,
Nes mes mylime darbą ir dainą, ir ginklą,
Kuris nukreiptas taikliai mūs priešo širdin.

Tą dainą sukūrė šalies partizanai,
Tą dainą budėdami traukiame mes,
Kad laisvas vis būtų mūs tėviškės oras,
Kad skambėtų vis daina po mūsų girias.

Mes girdim už mylių patrankų ošimą,
Jau greitai iškelsim trispalvę Kaune,
Todėl tyirtai spaudžiame ginklą plieninį,
Tėvynės paduotą į mūsų rankas.

VIENA NAKTĮ

Vieną naktį, šviesioj mėnesienojoj,
Kai žvaigždutės pleveno aukštai,
Atsiveikinęs mama ir tėti,
Brangią tėvišką tu palikai.

Jeigu priešas į kraštą mūs brausis,
Gaus patrankos platybėj laukų...
Už laisvę, už mylimą šalį
Mes pakilsime žygin kartu!

Aš matau jus keliais nužygiuojant,
Iš akių jūsų spindi drąsa,
O širdy didis ryžtas ir meilė,
Kad tik būtų laisva Lietuva.

Mielas broli, tikiu jūsų gretom,
Jūsų šviesiu, plieniniu kardū,
Jei reikės stoti mūšin už laisvę,
Mes pakilsime žygin kartu!

TU IŠĖJAI

Dar neseniai tu man kalbėjai,
Kad visa - klausimas dienų
Ir išėjai, tu išėjai
Parnešti laisvės spindulį.

Bet nei tavo, nei laisvės tos -
Vien tik naktis, tamsi naktis,
Nė laimės taip trumputės ir mažos,
Beliko tik viena viltis.

Ir pūgos siaučia, vėjai ūkia,
Nėra tavo, nėra šviesos.
Tavo mama - žalioji giria,
Tu išėjai gint Lietuvos.

LAISVĖS SUSITIKIMAS

Gėlės birs po jūsų kojom,
Links berželiai pakelėm.
Rankos laimins ir žegnos
Purvą, išpuoštą gėlėm.

Skris vėl maldos į aukštybę,
Alps vėl džiaugsmo apinti,
Vėl bris laisvė ir teisybė,
Kur brolių kapai šventi.

Ir sustos prie sostų, sosto,
Prie kavališkos pilies,
Veidus ašarotus šluostys
Kylant vėliavai šalies.

GIMTOJI ŽEMĖ

Graži esi, gimtoji žeme,
Varginama žisurių sadistų.
Tavieji kalnai ir kloniai
Aplaistyti tavų vaikų krauju.

Ne vieną kartą, gimtoji žeme,
Matei gaujas žiaurių plėšikų,
Bet tokių niekšų, kaip komunistai,
Tu neregėjai dar iš tikro.

Lietuva, neši sunkų medžio kryžių
Ant suvargusių savo pečių.
Tavo vaikams rankos surištos,
Nemato jie savų laukų.

Bet neliūdėk, gimtoji žeme,
Kad ašaras ir kraują laistai.
Tavo vaikai - laisvieji partizanai
Parneš tau iškovojo laisvę!

JŪS KOVOJAT!

Jūs kovojat už Tėvynę,
Už gimtus laukus,
Bet sakykite, broleliai,
Ar grįšit pas mus.

Jūs klampojate per purvą,
Per gilią pusnį
Ir priėję prie pirkelės
Neldžiat į duris.

Čia sušylatė, pailsit
Ir žengiat toliaus,
Suraminat: - Mūs Tėvynė
Neilgai vergaus!

Jūs nuplovėt kraują savo
Gėdą svetimų,
Daromą mūs tėviškėlei
Nuo senų laikų

Ir atpirkot išdavimą,
Dvasios ubagų.
Jums kovoti dėl Tėvynės
Visai nebaisu.

Jūs parnešit iškovoję
Laisvę sakalų,
Kai sesutės rūtas laistys,
Grišite namo!

NEIŠGĄSDINS KULKOS

Galit netikėti ir visaip kalbėti,
Mus tegal žavėti tik viena garbė:

Ginti savo kraštą, būti partizanu,
Nors tektų už laisvę kur miške nugriūt.

Neišgąsdins kulkos, blykčioją žaibai,
Visas mūsų būrys kausis įstabiai.

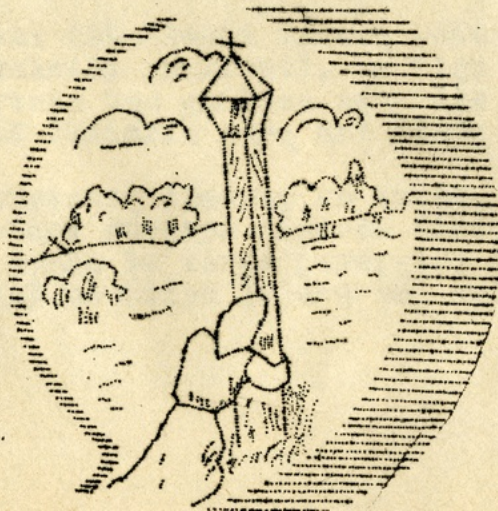
Galit netikėti ir vadint vaikais -
Mums ginklai nulieti nuo delnų įkais!

Kaip šiandien su knygom einam atkakliai,
Taip rytoj į žygį žengsim su ginklais!

Žiemos ledai neslėgs taip upės,
Žiedų taip pūgos neterios,
Kaip rauda motinos suklupę
Po jungu letenos žiaurios.

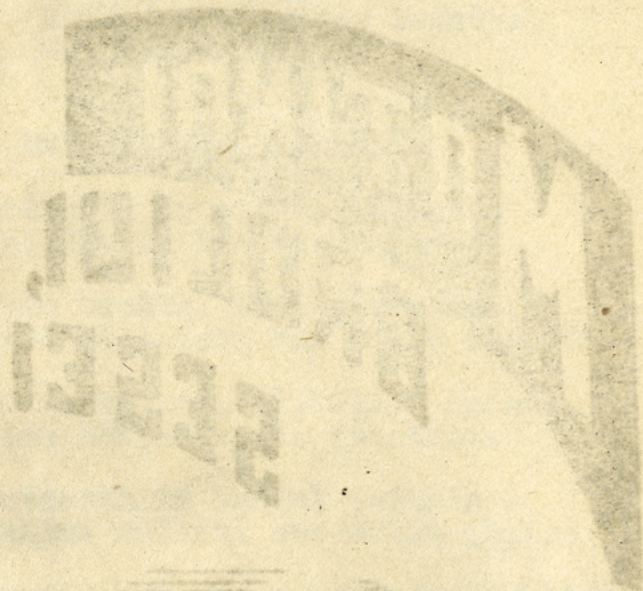
B. Brazdžionis

MOTINAI, BROLIUI, SESEI

1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

W. B. Brewster

GAL SUPRASTŲ ŽIEDAS

Dar bučinyš švelniai tebekutena lūpas,
Tavo akys juokias lino žiedeliu.
Dar šiandien ausyse tavo žodžiai supas
Kai tarei: - Mažyte, aš tave myliu!

Aš ne kartą skyniau ramunėlės žiedą,
Spėjau iš lapelių, - laimė bus ar ne,
O širdis krūtinėj, meilės himną gieda:
- Mylimas berneli, nepamiršk mane!

Taip norėtus drauge vakarais svajoti,
Kai melsvutis rūkas pievom nusities,
Po žydinčius laukus kartu paklajoti
Ir pasigerėti reginiu nakties.

Ar liūdnai rymoti vienišai ties langu
Ir žinot, kad niekaš neatelsi kw čia,
O tą atminimą širdyje taip brangų
Kartais prisiminti tyliai, paslapčia.

Karštai išbučiuoti rausvą rožės žiedą
Ir švelniai paklausti, ar ilgu ir tau?
Ar rytais tau gailios ašarėlės rieda,
Ar tik skaidrią rasą ant žiedų matai.

Gal suprastų žiedas, ko trošku krūtinėj,
Ko dažnai suvirpa ilgesiu širdis.
Taip sunku be tavęs pavergtoj Tėvynėj,
Bet gal neužilgo laisvė vėl nušvis!

PASAKYK, DUBYSA!

Pasakyk, Dubysa, motinėle upių,
Ko taip susimąščius, ko tokia liūdna,
Ko palinkęs beržas tavo slėnyj supas,
Besiskųsdams savo - vargdienio dalis.

Pasakyk, ko sesės vakarais darželyj
Nedainuoja dainą taip, kaip kitados,
Ko daugiau palinko pakelyj smūtkelis,
Nebečiulba paukščiai tavo krūmynuos.

Pasakyk, ko močia rauda vis parymus
Ant seklyčios lango, žiūr be paliovos,
Kodėl neišeina brolis į arimą
Arti ir vis versti vagą po vagos.

Tyli tu, bežadė, lyg uolų granitas,
Neišklausi žodžio, nesakysi tu,
Tu sena, pavargus, lyg gėlė nuvytus,
Tik dejuoji, verki su visais kartu.

Atsibusk, Dubysa, matos rytas aušta,
Kelkis su pirmaisiais, pasidžiauki juo,
Tuomet tik krūtinėj sumažės tau skausmas,
Tuomet palengvės tavo sunki dalia!

PARTIZANO MOTINAI

Tu prie staklių dienas prarymojai,
Per naktis prie ratelio meldeis,
Kada sūnūs, jauni partizanai
Iškeliavo gimtines keliais.

Jie atakoj, ugnij, jie prieš mirtį,
Jie kaip vėjai rudens dargenų,
Ėjo Lietuvai laisvės nupirkti,
Bet palūžo pirmoje kovoje.

Tu kaip paukštė sau širdį sužeidus,
Didžio skausmo buvai perblokšta.
Nebe tas liko kenčiantis veidas
Ir visa tu likai nebe ta.

Krykštė volungės šlamandiam gojui,
Miškuos gegužės šaukė kū-kū.
Tu verkei ir birželyj, ir mojuj,
Eidama juodo vargo taku.

Bet ar tu neregėjai? Iš kraujo,
Iš pabalusių kaulų kapuos,
Kilo dienos gyvenimo naujo,
Laisvo krašto laisvuosius laukuos.

Ar regėjai? - Kaip saulė nušvito
Tavo karžygių kryžiai nauji.
Į suksinį mūsų tėviškės rytą
Amžiams kelią mugairino jie!

SUGRIŠIU

Ašarom skyse ir liūdesiu veide
Paskutinį kartą pasakei sudie,
Palinkėjai laimės tėviškėn sugrižti,
Pažadėjai laukti grižtančio kasdien.

Grižti pažadėjau, jei tai leistu Dievas,
Grižti, nes tikiuosi, kad myli mane.
Vakarais kai meldžiu, visuomet kartoju:
- Grišiu, mano miela, grįšiu pas tave!

Neparnešiu grįždams tau brangių karolių,
Neparnešiu sukco nė brangių šilku.
Jų žinau nelauki, tik išvien meldiesi,
Kad greičiau sugrižčiau - tau vienai ilgu.

Tau parnešiu, brangi, dovaną didžiausią,
Kurios, žinau trokšta ir visi, ir tu.
Dovanų parnešiu laisvę, laisvę brangią,
Tuomet ir tu džiaugsies su visais kartu.

Tuomet tikras džiaugsmas sužydės Tėvynėj,
Džiaugsimės ir mudu jau abu kartu,
Tuomet pasakysiu tave, brangi, mylin,
Kada nematysiu ašarų karčių.

Neraudok, mažyte, ir tik vien telauki,
Veikiai, grįšiu veikiai pas tave tenai,
Kur Dubysa tyliai į kstantus šnarena,
Kur taip ilgu laukti likusiai vienai.

NEVERKIT, SESĖS!

Neverkit, sesės, savo brolių,
Nors jų lūpas mirtis palies,
Jei jie tau neparneš karolių
Iš juodo Sibiro šalies.

Iš tos šalies, kur vysta gėlės,
Kur niekad neskamba daina,
Kur ašaras, kančias sugėrus
Vaitoja žemė alkana.

Begrįši, brangus broleli,
Tėvynė vis minės tave,
Begrįši, nors šalelė
Bus laisva!

Sesutę meiliai pabušiavęs
Ir suramingę palikai,
Mums laisvę iškovot žadėjai,
Per anksti mirtį sutikai.

Verkia čiobrelis ir ramunė,
Aidas kartojas pašiliais,
Sugavę budeliai žiaurieji
Sugrižti tėviškėn neleis.

Tave išvežę jie kankino,
Kankino, o Dieve brangus!
Raudonom rožėm keliai žydi
Ir žvaigždėm puošiasi dangus.

Muvyto gėlės jau darželyj,
Gelsvi muvyto jazminai,
Tave, kovojanti už laisvę,
Tave minėsim amžinai!

NERAUDOKI, MOTINĖLE

Neraudoki, motinėle,
Nevaitoki, jei sūnus
Gindams laisvę Tėviškėlės
Rastų mirtį ir kapus.

Tu nelaužyki sau rankų,
Tik maldoje vakarais
Pasimelsk, už tuos kur laisvę
Neša karštygių keliais!

Nukankinta, užkamuota,
Gilies raukšlės veiduose,
Bet žinau, vis tebemyli
Tėviškėlą ir mane.

Neraudok, brangi mamyte,
Laukta laisvė jau artı,
Laimins Dievas mūsų žygius,
Vieni žūsım, liks kiti!

PRISIMENA!

Prisimena dar dienos kūdikystės,
Taip šviesios, taip malonios, taip nekaltos,
Prisimena žalia kalėdinė eglutė (baltas.
Ir uždengtas linine drobe kūčių stalas

O Dieve, kaip gi linksma buvo ten:
Tėvelis laužydavo baltą Dievo duoną,
Dalindavo visam mažųjų būriui, (dien.
Galvodavau tada, kad vaišės šitos būt kas-

Ir ko nebuvo tam didžiajam baliuj:
Uogučių, grybų, riestainėlių įmantriusių,
Ryrago, iškeptų žuvų, šliužukų
Ir sriubos, kurią vadindavome "sausys".

Kuomet pavalgę iki soties
Sukildavom dėkoti Visagaliui,
Motulė man, nemokančiam žegnotis
Pakeldavo rankutę lig kaktelės.

... Bet tai paliko lyg sapnai,
Lyg pasaka iš šimtmečio senelio,
Nebėra tų visų, kur kartu džiaugėsi,
Kita linkme pasuko jų jūjų kelias.

Tėvelį Sibirian išvarė,
Sesutės jau daug met kalėjimo rūsiuos,
Taip. Dingo, dingo laimė kūdikystės
Nerūpestingos, laimingos, šviesios.

JAUNA SESĖ

Jauna sesė ant grėblių parymus,
Dobilėliai taip kvepia lankoj,
Laisvės ilgesio dainą dainuoja,
Kai žygiuoja lietuviai kovon.

Jos darželyje rūtos žaliuoja,
Frie upelio lakštutė tyliai
Laisvės ilgesio dainą dainuoja,
Partizamus ramina drąsiai.

Jie išėjo tėvynei parnešti
Laisvę brangią, kaip žiedas lankoj,
Kad galėtų vėl rūtos žaliuoti,
Kad daina vėl skambėtų laisvai!

Bet mes tikime ateitį brangią,
Greit nutils ir patrankų aidai
Ir baltutė ramunė prie kelio
Tau žydės ir šypsosis laisvai!

DAUG SKAUSMO Į ŠIRDĮ

Lijo ir prilijo daug skausmo į širdį
Vasaros gegužės tyliais vakarais,
O tenai užaugęs, gal iš nuobodumo
Ilgesys į širdį veržėsi giliai.

Ak atminti tą laiką, kai pas tave ėjau,
Kukavo gegutė tyliais vakarais,
Tada mano širdis vien tave mylėjo,
Bet aš netikėjau, jog meilė praeis!

Neteksi tu brolio, mylime bernelio,
Vien širdelę skauda, lietuvaite, tau.
Verkė, gailiai verkė darželyj rūtelės
Ir tu vieniša tuomet palikai.

Nes atėjo laikas, kad likimas skyrė,
Tave, mergužele, turėjau palikt.
Reikia iškeliauti į miškus žaliuosius
Ir jaunystės dienas tenai palydėt.

Butilo vėjelio pasakų klausytis
Partizano kapas, ažuolas paikus.
Žiedas melsvo lino puošė vainikėlių,
Audažo likimas lietuvių sunkus.

Man supylė kapą po lieknais berželiai,
Guliu aš be karsto žemelėj juodoj,
Ir žiaurus likimas manęs negailėjo,
Tavo žydrios akys daugiau nevilios!

SUDIE, BROLIAI IR SESUTĖS!

- Sudie, broliai ir sesutės,
Ir jums, mieli draugai,
Aš eisiu į žalią girūnę,
Priglausiu galvą aš tenai.

Žalia eglutė plačiašakė
Priglaus, kaip mama namuose,
Ir saugos ji mane nuo priešo
Paslėpus savo šakose.

Drausiai kovojo už Tėvynę,
Už savo mylimus draugus.
Kulka pervėrė jam krūtinę,
Skiriasi nuo savų draugų!

Paguldė mane ant rinkelės,
NKVD šaukė valio.
Nepašins manes motinėle -
Ant mano veido daug kraują!

Keleliu ėjo mergužėlė
Taip nusigimius ir liūdna.
Nebesiglaus prie jo krūtinės,
Nes iš jo meilė išplėšta!

VAKARAS VĒLYVAS

Tai buvo vakaras vėlyvas,
Laukuose snaudė tamsuma,
Į žalią, vienišą sodybą,
Lyg vorai, slinko NVD.

Kraujo ištroškę akys žvilga,
Jų lūpose skamba keikimai,
Jie Stalino idėją vykdo,
Išauklėti buidelio vaikai.

Mamos motulę seną rado,
Sūnelis žuvs prieš metus,
O tėvas, sodybą apleidęs,
Išėjo gint žalius laukus.

Itūžę priešai smarkiai siuto,
Ieškojo tėvo ir sūnaus,
Motulę stumdė, buožėms mušė,
Kol ji suklupe prie kryžiaus.

Tylą išardė skardus šūvis,
Atodūsis senos močiutės...
Patenkinti auka nekalta
Paliko budeliai pirkutę!

MOTINAI

Motulė prie lopšelio
Budėję per naktis,
Jos meilę prie vaikelio
Niekas neišsakys.

Atėjo bolševikai.
Išvarė iš namų
Sūnelį, kur sugino
Ir vargo daug naktų.

Ir išvežė jį toli
Į Azijos gelmes,
Kur staugia stepių vėjai,
Kur niekas nesuras.

Ir veltui motinėle
Suklupusi raudos.
Kas laisvą gindams žuvo,
Negriš tas niekadoms!

KAŽIN AR GRĮŠIU...

Kažin ar grįšiu aš pas tave
Fražydus vasaros žiedams,
O gal likimas išbrauks mane
Bebrėkštant laisvės spinduliams.

Padangių vieškeliais plačiaisiais
Sugrižę paukščiai suks lizdus,
Tik man, ereliui žaliųjų girių,
Sugrižt pas ką kažin ar bus!

Klajosiu lyg pašautas paukštis
Be ginto lizdo ir namų,
Ir kelio laisvén vis ieškosiu,
O rasiu jį - tvirtai tikiu!

MOTINAI

Kažko muliūdas motinėle
Rūtų darželio vidury.
Per veidą rieda ašarėlės!
Gal jos dalelė per sunki?

- Neliūsk, brangi mamyte mūsų -
Abu vaikai pratarė vos.

- Aš ir mano brangi sesutė,
Mes nepamiršim niekadės!

- Tai jūs, vaikeliai mano brangūs,-
Ir spaudė sūnų prie širdies.

- Tėvynę priešas puola véliai,
Daug ji kančių dabar turės!

Kas jai dabar galės pagelbėt,
Tai jūs, mano brangūs vaikai!
Reikės manęs išsižadėti,
Argi tu pats jau nematai?

- Suprantu ir matau, brangioji,
Žagrę palikti aš turiu.
Sesutė žirgą jau balnoja,
Aš ginsiu garbę lietuvių!

Ne tau vienai akys rasóga,
Visam krašte tas liūdesys.
Sudievu, lik sveika, brangioji,
Grįšiu, kai laisvė mums nušvia!

Tad neraudoki, motinėle,
Jei žūs tau mylimas sūnus,
Saukia aukų Tėvynė vėliai,
Jau puola priešas ją žiaurus.

Per ašaras, kančias ir kraują
Lainėsim kovą patys sau!
Iš vargo kils Lietuva nauja,
Kelsis, mamyt, tikrai sakau!

KUR DINGO LAISVĖ?

Kaip čia gražu pavasarėli,
Net apsakyti negaliu.
- Klausyk, kur dingo laisvė vėliai -
Girdžiu grandingą balselį.

Tai sučiulbėjo ten lakštutė,
Nuskrido aidas taip grandus.
Raudėjo ten sena motutė,
Nežino, kur dingo sūnus.

Ji jį augino, jį mylėjo,
Kai buvo laisva mūs šalis,
Ir dėl Tėvynės jis išėjo,
Kai omė mindžiot ją vagis.

Vagis tasai, kuris pakilo
Iš Azijos didžiųjų gelmių,
Daug milijonų jis prarijo,
Daug mūsų dukrų ir sūnų.

Šiandien pasaulis aiškiai mato,
Kad pina pinkles mums vagis,
Už tai pradėjo nebernauti,
Greit vagiui galą padarys!

Iš tų prarytų milijonų
Kas nors gal kada ir sugriš.
Apverstą kraštą sukštyn kojom
Kartu su mumis skriaudės taisyse.

Tada sustos mama raudoti,
Supras, kad laikas jau ramus.
Pradės trispalvė plevesuoti,
Kai šviesus, šviesus bus dangus!

LAISVĖS LAUKIANTIEMS

Greitai laikas slenka,
Metai vis po metų,
O nelaisvės krašto
Vis dar nesimato.

Vai murink, drauguži,
Bus dar tokia diena,
Kada mes išgirsim
Linksmutę naujieną!

Kai trimito ženklas
Aidu suskambės,
Visa Europa
Trenksma nuaidės.

Kils tada padangėn
Dulkių kamuoliai,
Velniop nuvažiuos jau
Visi Stalinai!

Kiekvienu tautelė
Bus tada laisva,
Visur skambės dainos:
- Vergauti gana!

Taigi, miels lietuvi,
Nenuliūsk ir tu,
Greitai susilauksim
Dienelių šviesių.

O kuris negrišim
Dėl laisvės šalies,
Tam laisva Tėvynė
Malda vis kalbės!

Partizano kapą
Vytis gražiai puoš,
Prie kryžiaus trispalvė
Muolet plevesucs!

LIETUVAITEI

Vėjas pučia, rūkas slenka,
Kyla baisūs vėsulai.
Pergyventi kas mums tenka,
Lietuvaite, ar žinai?

Skraido vabalas raudonas
Po padanges Lietuvos.
Kenčia kraštas ir jo žmonės
Nuo žiaurios rytų Maskvos.

Džiūsta sodo obelaitė,
Liūdi klevas pakely,
Stovi liūdna lietuvaitė,
Krinta ašara galli.

- Ko taip liūdi, mergužėle,
Ar tėvelių netekai?
Ar negrižo bernužėlis?
Kodėl verki taip galliai?

Neliūdēki, mergužēle,
Bernelis tavo sugriš,
Linksmi džiaugsitės jūs vėliai,
Kai bus šviesi ateitis!

Išgaruos raudonas rūkas,
Išnyks visi vabalai,
Sės sesutės žalios rūtas,
Dainuos himnus Lietuvai!

PAVERGTAM KRAŠTUI

Nekartą, sese, tau sekiau,
Ablavų laukiam mes daugiau.
Dar priešė gauja kak alkana,
Jai mūsų kraujo negana!

Užtemo mūs žali laukai,
Nešviečia saulės spinduliai.
Neskamba giesmės vyturių,
Baisus likimas lietuvių!

Paverpta mūsų Lietuva,
Per skruostus rieda ašara.
Mes prisiglaudę miškuose,
O kiti guli karstuose!

Fraėjo brangūs mūs sapnai,
Laisvės dienų tu nematai.
Dar negana tau ašarų,
Prispaustam krašte slibinių.

Ašara rieda motinai,
Gatvėje guli jos vaikai!
Ji juos auginó, mylėjo,
Dabar jai širdis skaudėjo!

Matome vaisdą tą baisų,
Žiaurų likimą lietuvių.
Eisime mes Tėvynę gint,
Neduosim priešui jos naikinti!

NELAUK MANĖS PRIE KELIO

Tu nebelauk manęs prie kelio,
Aš nebegrišiu, tu žinai,
Juk supranti, kokią man dalį
Dainuoja plieno grandiniai!

Čia sienos krauju išrašytos
Tik vargo pasakom graudžiom.
Taigi, nelauk manęs kas rytą,
Ir nesipraukki ašarom.

Tos ašaros - niekai ant žemės,
Kai krinta kraujas iš žaizdų.
Kada prašvis dangus aptenęs,
Nebus jau mūsų gal visų.

Negriš pavasaris pas mane,
O jei ir griš, manęs nebus.
Už vėtrą mes jaunystėj žūsime,
Už vėtroj skambančias dainas!

ŽYGIO DAINA

Nerimstantis smuikas pravirksta
Ir muskamba žygio daina. (tamsoje
O tu nežinojai, ir tu nežinosi,
Ko verkia motulė sena!

Žaliajame kaime užaugo trys sūnus,
Trys sūnūs - tvirti sąuolai!
Išėjo jie ginti Tėvynę nuo rusų,
Kovojo ir gynė narsiai.

Vienlangėj triobelėėj vien sukas ratelis
Ir atgarsiu skamba malda.
Neverk, motinėle, prie klevo vartelių,
Trys sūnus negriš niekada.

Vagom išvagotas jos veidas nerimsta,
Veltui tu tik laimę turi.
Viens žuvo surviliškųj, antras širvin-
O trečias žaliai pamišky. (tuos,

GYVENOM TĒVIŠKĒJ

Gyvenom Tėviškėj laimingi,
Gėrėjomės savais darbais,
Tik štai nelauktai, netikėtai
Užpuolė kraštą kraugeriai.

Jis tuoj pradėjo reikalauti,
Kad lietuviai eitų kariauti,
Bet visi drąsiai pagalvojo:
Į mišką, broliai, nēr ko laukti!

Namuose tėvelius palikom,
Sesutę gailiai verkiančią.
Pss juos pareinam suraminti
Kai nieks nemato, tik nakčia.

Tėveliai brangūs, neliūdėkit,
Mes greit sugrišim į namus
Padėti darbus jums sukiausius,
Kai vėl Tėvynė laisva bus!

KUR GYVENSIS?

Kur gyvensi? - Kraujo marios be krantų,
Tiesai ankšta, melui taip platu.
Kur nueisi? - Dega žemė už kalnų,
Dega mūsų dienos, gausdamos pienu.

Nors žinau - iš žemės kraują sau ėmiau
Ir jos smėlių giesmei liksiu nebylus.
Už namą, už žmogų kur kas slaptinčiau
Kalbins čia mėmalis mėlynus šilus.

Kaip pašautas paukštis, gyvasčiu tikiu,
Neužmerksiu šiandien budinčių akių.
Pro dujas ir plieną iš kalnelių gaus
Amžiais gyvos dulkės mirusio žmogaus.

Bėg Betlėjus žvėrys laisvės ir taikos,
Ir dienų valdovai gal pajus tave.
Ir per kraują kelio niekas neieškos,
Švęs draugai ir priešai tavo grįžtuves!

MOTULĖ PRISIMINUS

Kad galėčiau pavirsti mažu paukšteliu
Ir pakilti aukštai į padangę.
Niekas tada nepastotų kelių -
Motulę surasčiau aš brangią.

Frie jos kapo aš ilgėsi laisvės sudėčiau
Ir išverkčiau vargingą likimą,
Kas naktį kiekvieną budėčiau (atleidimą!
Ir dangun keršto šaukčiau, ar melsčiau

Negriūčiau aš čia. Palikčiau klajoti,
Kartu verkti, dejuoti su tyrlaukių vėju,
Gal tik keršto už kraują ieškoti,
Kurį nekaltai broliai, sesės išliejo.

NESULAUKS!

Atėjo dienos skausmingos ir pilkos,
Ilgi, nuobodūs nelsisvės vakarai.
Šalyje staugia raudonasis vilkas,
Baltes chrizentemos nuvyto seniai.

Nebeskamba dainos pilkuose arimuose,
Nes sesutės liūdi, o brolis toli.
Likus motinėle ilgai, ilgai rymos,
O iš jos krūtinės plauks malda gili!

Nesulauks motulė grižtančio sūnelio
Ir senasis tėvas jojo nesulauks.
Verks jaunoji sesė žuvusio brolelio,
O ant jojo kapo laukų smilgos augs.

SESĖS SKUNDAS

Kaip man gaila žuvusio brolelio,
Kur nebkelsis niekad, niekados
Ir užstojęs ant amžino kello
Negirdės graudžios varpo gaidos.

Kad galėčiau nueiti prie kapo
Parymoti tyliais vakarais,
Pasakyt, kad ir man širdis tapo
Sugelta skausmais mirtiniais.

Gal nebūtu taip sunku kentėti,
Nesijausčiau pasaulij viena,
Jis suprastu, padētu liudėti,
Prie jo kapo mažētu kandia.

Kaip man gaila žuvusio brolelio,
Kur nebekelsis niekad, niekados
Ir užstojęs ant amžino kelio,
Už Tėvynę daugiau nekovos!

I L G E S Y S

Pavasario saulė ir šviečia, ir šildo,
Ir budina gamtą iš miego žiemos.
Kodėl gi ji mano sieleje nemutildo
To ilgesio, ilgesio be pabaigos.

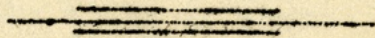
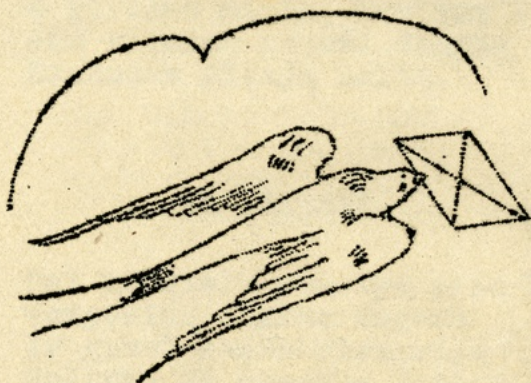
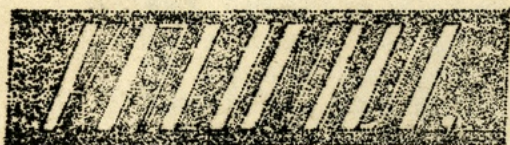
Ko ilgis siela mano, čiulbant kakštutei,
Ko ilgis, kai ažuolas skėaidžia lapus?
Kodėl nēr ramybės tai širdžiai mažutei,
Kai naktis nuramina visus.

Ar turty, garbės laikinos ji panūdo,
Juoda prasitis gal sutrukdo sapnus?
Gal gaila ir jai to sūnaus palaidūno,
Kurs dėl puoty ir triukšmo paliko namus.

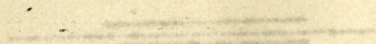
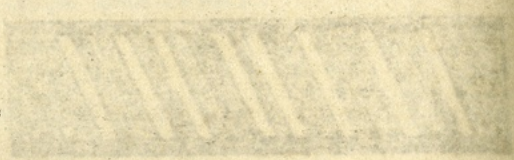
Ne! Ne turty, garbės trokšta ji,
Negaila taip pat prasities.
Ji liudi, nes laisvė negrižta. Žiauri
Vampyro ranka virš šalies!

Garsiau už garsą mirtį nešančių mortyrų,
Netilę tūkstančio perkūnijų garse,
Aidėkit žodžiai lig Tėvynės mano girių,
Gyvi lietuvių gyvo gauskit širdyse.

B. Brazdžionis

... of ... with ...
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

TREMTINIO SKUNDAS

Aplinkui Altajaus kaskados,
Snieguoti laukai kur žvelgi.
Nejau neišvysiu gi niekad
Tave, o Tėvyne brangi!

Kai leidžias paraudusi saulė,
Su skausmu žvelgiu aš tolyn.
Už ką man paskyrė pasaulis
Kankintis čia sniego pusny.

Nuo skausmo ir alkio nusilpo
Liepsnojanti mano širdis.
Bet meilė krūtinėj netelpa
Ir kerštas. Kas ją sulaukys!

Su ilgesiu skys vis žvelgia,
O Tėviške miela, kur tu? -
Jau vakaras pamaži dengia
Kaskadas Altajų baltų.

VIEŠPATIS!

Gal kryžiai rymantys prie kelio
Varguolių ašaras sugers
Ir gausi ranka Viešgalio
Malonių iš dangaus pabers.

O Viešpatie, kiek Tu kentėjai
Toks tylus ir ramus.
Ir į šią žemę Tu atėjai
Iš nuodėmių atpirkti mus.

Tu savo šventą kraują liejai,
Kankint atidavei save,
Nes vargšus žmones Tu mylėjai.
Bet kas supras Tave?

Kaip maža Tave myli žmonės,
Kaip širdys jų sustingę.
Už Tavo siunčiamas malones
Kokie jie nėdėkingi!

Bet tiek pasaulyje nusidėti
Negal žmogus iš vis,
Kiek gal atleisti ir mylėti
Tavo kilni širdis.

Tad Viešpatie Dangaus galingas,
Tu išklausyki mus,
Tegul gyvenimas audringas
Palieka vėl ramus!

LAISVĖS NETEKUS

Rūsčiai sušvilpė laukiniai vėjai
Ir sniego pūgos siuto sukštai.
Liūdnai užtraukė dainą vežėjas
Ir užniūniavo kažką liūdnai.

Šarpūs ristieji kelią pažinę
Stačiai į šiaurę neša mane.
Liki tu sveika, brangi gintinė,
Tarp žalių medžių žaliam sode.

Mane daboja, lyg koks erelis
Lūpas sučiaupęs gūdas nuožmus.
Toli girdėtis skamba varpelis,
Lyg laiduotuvių ženklas baisus.

Rankos sukaltos, ginklo netekęs,
Liūdnai pritemo man žvilgesys.
Ir tu jaunyste rausvesniu veidu,
Jau tave Sibirs greit užgesys!

Sudie per anžius, sena bakūše,
Balsas gegutės vyšnių sode.
Ir tu mergele mano jaunoji,
Jau nematysiu tavęs, oi ne.

Pančiai jau krinta, leiskit prie ginklo,
Leiskit į kovą dar kartą stotk.į
Brangią laisvužę, tėvėlių garbę
Aš pamokysiu, kaip reik saugot...

K A L Ė D O S

- Kalėdos, kalėdos! - suskamba varpai,
Per žemę keliauja naujiena,
Pradžiugins žinia ta mirtingą ne vieną
Ir džiaugsis tikrieji vaikai!

Pasieks ji ir jus, kankiniai ištremtieji,
Nes aidas galingai pletojas.
Paminsite spaudžiančius vargus po kojų,
Pakelsite galvas pirmieji.

Nevalgysit kūčių jaukutėj šeimoj,
Nelaušit baltutės plotkelės,
Nebūrsite laimės, kur suke jūsų kelias
Paskendę bekraštėj minioj.

Bet grįšit, sugrįšit! Tikėkim tvirtai!
Ir jau per antrąsias Kalėdas,
Pamiršę visus vargus, bėdas
Bevalgysit kūčias laisvai.

PAVERGTŲJŲ DALIA

Kūdikystė praėjo, jaunystė jau štai
Jėmus pumpurėlius praskleidus.
Kaip gera klausyt, kai gitara linksmai
Suskamba, saulei nusileidus.

Bet girdis rytuose patrankų garsai
Ir dūmais pūdangė pasruvus.
Ką neša likimas, kokie bus keliai
Per kraują ir rūkstančius dūmus?

Taip ilgai vergavus, ar greitai atbusi,
Tėvyne, žemčiūgų šalis.
Kovoje už laisvę ar prieglobačiu būsi,
Ar žemėm užklosi akis?

Šiandien kur pažiūriu, vien klaiku aplink.
Kur broliai? Kur sesės? Tėvai?
Ar lenta bus mums kada nars susirinkt,
Bučiuotis į lūpas karštai.

O demonas juokias. Jau broliai negriš,
Negriš nė tėveliai senieji.
Ant jųjų kapų tiktai kmynas pražys
Ir staugs rudeniniai tik vėjai!

Negriš jau, negriš, visi jie nuėjo,
Iš kur niekas sugrižti negali.
O gyveno ir jie. Ir jie juk mylėjo
Ir kovojo už gimtąją šalį!

Taip skirta jau žmoguj šioj žemėj juodoj
Vien sielvartas, kančios be galo
Arba grumiantis žūti nelygioj kovoje,
Jei siela verganti negali.

Kūdikystė praėjo. Jaunystė jau štai
Pravirko ties vartais sukniubusi!
Atklydo ruoš, jau nuvyto žiedai.
Kur vasara? - Ji lyg nebuvusi!

PAVERGTAI SESEI

Škaudu ir liūdna be laisvės gyventi,
Be saulės, švelnčio vėjelio laukų.
Šiandien čia, oryt gal jau būsim ištremti,
Nes Stalinas laukia vergų!

Tarp mūrų storųjų žingsniai nuaidėjo
Ir įėjo sargas paniuręs, rūstus.
Ne paguosti tavęs jis šionai atėjo,
Bet išpildyt sadiato norus.

Ir šiurpas nuolina išvargintu kūnu,
O sielą užlieja baisi klaukuma...
Bus tardymai! Tardytojas jausis galiūnu,
O tu - jo belaisvė maža.

Reikalaus, kad išduotum Tėvynę,
Seną tėvą ar brolius savus.
Jeix netapsi niekšu, iškankinę
Toliau vykdys klastingus planus.

Gyvenimą lengvą tau siūlysi. Ir turta,
Ir meilę jis tau pažadės.
Aš tikiu, kad motulės lopšinė užburta
Tavo širdis vyliams netikės!

Verčiau žūsi Vorkutoj, Urale,
Stepių švėrys tau kūną draskys,
Bet meilė Tėvynei daug gali,
Nepagrobs jos klastos sukūrys!

IŠVEŽTIENS TĒVAMS

Kas jus taip sužavėjo,
Pavasaris, laikai?
Ir tu niekuo netikėjai,
Nes nesupratai.

Tai jus čia sužavėjo
Gegužio žiedai.
Visur sklido ir aidėjo
Laukštučių aidai!

Čia susėjot, susirinkot
Pamiršti vargus,
Ir pavojų jums pamiršti
Padėjo alus.

Kai ten toli nuaidėjo
Mašinių užesys,
Bet tikrai jūs netikėjot,
Kad pas jus užklys.

Mašinas toliau palikę
Priešai slenk arčiau
Ir, prie namo priartėję,
Apsupa tuojau.

Sklidote į visas puses
Jūs ir jūs svečiai,
Kol priešas susiorientavo
Kokie čia vaizdai.

Per kokią pusę minutės
Liko čia tuščia.
Pasiliko senas tėtis,
Liko ir mama.

Vos aušrelė skleidė rūką,
Susirinkot jau,
O abu seni tėveliai
Vežami toliau.

Navežė jūsų tėvelius
Į Sibiro miškus
Ir prie darbo prirakino,
Vargina senus.

Tūkstančiai tenai lietuvių
Užmerkia akis,
O kuris dar kiek kvėpuoja,
Smaugiamas dar vis.

Greit nušvis jums tamsios akys
Laisvės spinduliais,
Tai tada jūs pamptysit,
Kad baigti vargai,

Tad su dėliaugsmu jūs skubėkit
Į gimtus namus,
Ten pradžiugs jūsų krūtinės,
Ten rasit savus.

ISVEŽE

Aušrelė brėško jau rytuose,
Bet jūs dar vis ramiai miegojot,
Slamėjo lapsas kiemo uosiai,
Prie vartų šuo taip pat nelėjo.

Išblaškė jie ir miegą saldų
Ir šviesią sapnų karalystę.
Tautos plėšikai ramiu veidu
Pasakėt: - Tėviškę palikit!

Su alpstančia širdim apleidot
Jūs savo gimtąją bakūžę.
Juk metai jums čia keitė veidą,
Čia atėitios svajones kūrėt.

Išgąsdintus jus ir bežadėjus
Tuo keliu paskutinį kartą
Vežė, kaip kokius galvažudėjus,
O gailiai kaukė šuo už vartų.

Nuo skausmo alpo mūsų širdys
Paskutinį kartą susitikus.
Ašarom žemę mes pagirdėm,
Sieloj žaizda gili paliko.

IŠVARĖ

Mačiau tą sykį beržas pravirko
Palinkęs pakelį,
Kai būreliu jie iš gintinės
Buvo tremiami.

Palinkę, skausmas jų akyse
Ir kerštas, lyg ugnis.
Sudie kartojo jiems gintinės pušys
Ir motina, suklupusi kely.

Mačiau aš, daugel jų išvarė
Dulkėtu tėviškės keliu.
Jie nedejavo, neverkė, bet tyliai kentė,
O kerštas brendo giliai širdyse.

Jie nedejavo, neverkė, su daina išėjo,
Lietuviška daina suvirpino laukus.
Keršto troškimas davė valią,
Jie keršys už save ir tėvus žilus.

Muėjo jie. Muėjo ir pranyko
Dulkėtam tėviškės kely.
Lietuviška daina, laukus suvirpinus
Sustingo motinos širdy.

Muėjo jie. Laukus užklojo tamsius,
Tik gailiai verkė tėviškės beržai migloje,
Ir motina sena, skausme sustingus,
Maldos žodžius tyliai kartojo.

DABARTIS

Laikai kraujuoti, skausmais patvinę,
Raudoni vagys plėšia Tėvynę.
Veša jie brolius į Altajaus kraštą,
Kur baltos mėsos miškuose traška.

Vysta rūtelės be sesės globos,
Išvežė ją sribai pagrobe.
Tiktai brolelis vienas paliko,
Su partizonais mišką išvyko.

Kerštu plėšikams dega jo kraujas,
Už tėviškėlę bus žygis naujas...
Kelsis piliakalniūnos marsiūs karžyginiai,
Visi už laisvą kovot pasiryžę!

NETEKUS LAISVĖS

Iš rytų netikėtai gauja alkamų
Užpuolė mūs brangią Tėvynę!
Sužverėję barbarai, be moralės jausmų,
Jie žudo, kenkina žmoniją.

Kalėjimai pilni nekaltų žmonių,
Kasdienų jų žūna šimtai.
O Sibiro stepės' milijonai vergų:
Išvežta moterys, vyrai, vaikai.

Visoms kančioms ateis greit galas,
Išauš laiminga valanda.
Žiaurus plėšikas - bolševikas
Bus amžiams sunakints staiga.

GEGUŽĖS 22-JI

Pavasaris gražus išaušo, kaip niekuomet,
Sugrižo paukščiai, pražydo žiedai.
Bet žemės ašarom nelaistėm taip niekuomet,
Plaukė ašaros, lyg jūromis ledai.

Ne vėtros taip dejavo ir laužė giružę,
Ne pilkos žuvėdros klykė klaukai,
Tai trentiniai verkė, kai mašinom vežė,
Nuo jų dulkėjo tėviškės keliai.

Sunkiai dejavo tėviškės arimai platūs
Ir gėrė brolių ašaras karčias.
Ką jautė jie - jų niekas nesuprato, (čias!
Gal kentėję jie didžiausius sopulius, kan-

NEKLAUSK, KO VYSTA MANO VEIDAS

Neklausk, ko vysta mano veidas
Tarp mūro sienų keturių.
Aš nematau, kai saulė leidžias,
Negirdžiu giesmių vyturių.

Aš nematau žalioj lenkelėj
Brolių valiuojant pradalgį,
Negirdžiu aš lietuvių brolių
Dainuojančių laisvų dainų.

Reikės važiuoti už Uralo
Trentinių brolių aplankyti,
O gal už tolimo Baikalo
Snieguose kaulus paguldėti.

Nuo rūščių žvilgsnių akys temsta,
Ausys apkurto nuo keiksmų.
Už tave, brangi Tėvyne,
Kentėt ir mirt yra smagu!

TRENTINIO SKUNDAS

Kai ganta pavasariu kvepėjo
Ir dabinos medžiai žalumu,
Bet likimas manęs negailėjo
Ir atskyrė mane nuo draugų.

Bet nuo likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti.
Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
Kitus smerkia vargu ir kančia.

Kai Tėvynėj žydi gražios gėlės
Ir danguje gieda vėversiai,
Prieš akis geltonas taigų smėlis
Ir pušaitės linguoja liūdnei.

Bet nuo likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti.
Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
Kitus smerkia vargu ir kančia.

Praudžiau aš jauną širdies meilę,
Nebēra gražīj jausmū.
Vien tik vargo raukšlēs mano veidē,
Atminimāi laisvužēs laikū.

Bet nuo likimo man nepasislēpti,
Nes jis nemoka gailēti ir tylēti.
Vienus jis myli, šypsos paslapčīa,
Kitus smerkia vargū ir kančīa.

Ar tu su tais, kur praėitį prakeikę,
Namus prakeikia ir kapus tėvų,
Klaikiam sapne pabudę gieda giesmę klai-
stabam naujų dienų dievų? — — — (kia)

B. Brazdžionis

At the end of the year, the President
of the United States is elected.
The President is elected for
four years. (This is the
first time that the President
has been elected for a second
term.)

PRIJUNGIMO SUKAKČIAI PAMINĖTI

Apiplėšti krašto naujo,
Veiduose be lašo kraujo
 Traukia ordos iš rytų.
Susirietę, lyg bezdžionės,
Ar galvijai čia, ar žmonės
 Iš nežinomų kraštų.

Smukiai tie kažkur matyti,
Gal sapnuoti, gal skaityti
 Kithart Dantės "Tragakre".
Vietos niekšai šokia, ūžia,
Džiaugias motiną užmušę,
 Evaigsta pamišio gare.

Meris žviegia, kaip patrakus,
Himnus vėm Gira - makskas
 Apsinuoginęs viešai.
Džiaugias išgamos ražeivos,
Išprotėję, sielos kreivos
 Ir kiti tautos šašai.

Visos spalvos jau išnyko,
Tik kraujuotoji paliko,
 Vieną ją visur matai.
Nuo bažnyčių, lyg aludžių,
Spokso masinių žmogžudžių
 Išplakatinti veidai.

Įvairiais garsais pragydo
Melo melas, peras žydu -
 Jų vadinama "Tiesą".
Siaučia kruvinas teroras,
Kenčia, vargsta žmogus čoras,
 Gaubia ją rūsių tamsa.

Gailėsčio dorą nė lašo,
Nekaltųjų kraujas dažo
Nusiaubtos šalies takus.
Nėra kaimo nė bakūžės,
Kad nebūtų ką užmušęs
Stepių laukinis žmogus.

Tas laimingas, ką sušauo,
Vargas tiems, kuriuos sugauo
Ir marin lėtai badu.
Miršta ištremti vaikeliai,
Moterėlės ir seneliai
Pc čekistiniu padu.

Tai šetono piktas smukis,
Kurs iš pragaro ištrūkęs
Žaidžia šypsena žiauria,
Nors, gerai nusigrimavęs,
Buvo daugelį apgavęs
Jo galybe laikina.

Tartum žvelgiam į bedugnę,
Matom pragarinę ugnį,-
Prieteliu, nenusimink!
Visuomet žmogus kovojo
Prieš naguotą arkliakojį -
Kovą primestą priink!

TARYBŲ SAJUNGOS HIMNAS BE KAUKĖS

Vagių ir plėšikų mes sąjungą kuriam,
Kad visa žmonija būt mūsų vergais,
Tam tikalui ir žmogžudžius krūvon subūrėm,
Jiems leisim pasaulį tvarkyti kardais.

Staliną vadu mes išsirinkome,
Jis yr žiauriausias iš mūsų visų.
Aklai tarnaudami mes jam patinkame,
Nors kartais vykdyti yra baisu!

Bažnyčias išgriensim, dievus išnakišim,
Religijas visas paversim niekais,
Marksizmą mes nauja tikyba vadinsim,
Tik Lenins ir Stalins bus mūsų dievais.

Mokslą ir meną fašizmu pravinsim,
Tik Stalins ir partijos jį aiškint galės.
Kas tam pasipriešins - badu numarinsim,
Jis darbo ir duonos pas mus neturės.

Kad alkanos minios iš baimės drebėtų,
Atimsime žemę, atimsim namus,
Visur pastatysim čekistų pikietus,
Visur persekiosim per savo šnypus.

Staliną vadu mes išsirinkome,
Jis yr žiauriausias iš mūsų visų.
Aklai tarnaudami mes jam patinkame,
Nors kartais vykdyti yra baisu!

GANA VERGAUT

Gana vergaut ir kančias kešt,
Šventoji tėvų žeme!
Šviesus, skaistesnis rytas gema,
Privalom jam jėgas pašvest!

Pakylkit, kas apenūde dar,
Nematot laisvės švintant!
Skubėkit švento darbo intis
Ir nebe ryt, bet jau dahar.

Žinokite ir jūs, vilkai,
Niekiojusieji kraštą!
Gražinsim jums vergovės našta,
Gailėsitės darą paikai.

Jūs bailūs, kaip avių banda,
Todėl, kad plėšt temokat.
Jūs patys nieko nesuvokiat, -
Tai Dievo skirta jums bauda.

Apsišarvavę lig dantų,
Vien krauju tekvėpuojat.
Kelius lavonais nusikloję,
Kas gyvi - pykstate ant jų.

Išskleidę kruvinus nagus
Naujų aukų belaukiat,
Kaip šakalai tyruose kaukiat
Nusiaubdami naujus kraštus.

Ir negalvokit, kad tauta
Atleis jums antra kartą.
Suspėsime visus iškart,
Ten - jūs uždirbtoji vieta.

LAIKUI KEIČIANTIS

Laikas keičiasi irk bėga,
Buvo vokiečiai,
O dabar jau rudsermėgiai
"Draugai" ir "piličiai".

Stalino saulutė "šviečia"
"Mirksi" Lenino akis.
Džiūgauti visus jie kviečia,
Kas tik latras ir vagis.

Atsirado komjaunuoliai
Vykdyt Stalino "idėjas".
Savo darbą dirba uoliai,
Sventai atsidėję.

Komjaunuoliai žmones seka,
"Moko" Staliną mylėt,
O jei kas prieš ją ką šneka,
Tą į NKVD.

Tai, jei nori laisvas būti,
Laikyk šodį tu tvirtai,
O jei ne, gali pakliūti
Ten, kur neškos ir vilkai.

DEŠIMTUKO ĮSAKYMAI

Anksti rytą, vos prašvito,
Dešimtukas šmakšt įkrito:
- Labas rytas - tiktai tarė,
Savo gerklę atidarė.

Pasikrapštė sau pakaušį
Šeimininką ir užklausė:
- Gal kervutė jau turėjo,
Kiek vištelių šiandien dėjo?

Kad nebūtum valdžiai kaltas
Nešk kiaušinių, kol dar šiltas.
Žiūrėk, kad nebūt ap...
Nes tada tai būtų riesta.

Mūs valdžia mat šitaip daro,
Ji labai taip mėgsta švarą:
Grūdų svirne kad nebūtų,
Kad rūsy bulvės nepūtų.

Sviestas kad nesigadintų,
Reikia duot į pienocentrą.
Dėk bekobą į vežimą,
Vežk į maistą, ten juos ima.

Nepamiršk nuvežti šieno,
Nepalik gramo nė vieno,
Atiduok per viršų vilnas,
Kad sandėlys būtų pilnas.

Neapleisk susirinkimų,
Ten išgirsi pranešimų,
Kiek tau metrų reik išvežti,
Kur mokesčius, draudimus nešti.

Sumokėjęs gausi kvitą
Iš pranešimą pasmečio kito.
Dar turiu aš jus pabarti,
Kad arklių nemokat šerti.

Vos išvežėt šimtą metrų,
O jau reikia skūras nerti.
Žemę arkliais nereiks dirbti,
Tuoj pradės traktoriai birbti.

Tarybų valdžios tokia programa,
Kad suvalgius šimtą gramų
Reikia padaryti kilogramą,
Iš būdos pastatyti namą.

Bus gera pilve ir linksma galvoj
Gyvenant Tarybų Sąjungoj.

SVEIKS, STALINĖLI

Sveiks, Stalinėli, raudonas jauti,
Drangai jau tave ruošiasi piauti.

Trumens pas turkus, jau vaiską grūda,
Žada užmušti raudoną brudą.

Nori pasaulį tu užkerisauti,
Bet tuoj pradėsi kaip veršis bliauti.

O tu bandite iš Kremliaus miesto,
Vistiek turėsi vien kart padvesti.

Nors tu ir draugas, tėvas - ne ponas,
Vistiek mums būsi velnias raudonas.

Ginei banditu, banditu dvėsi,
Privirei košės, pats ir išėsi.

Velniop kaponai, nereik nė taškų,
Vistiek jau valdžia tų driskių braška.

Anglai konservų jau nebeduoda,
Žada užmušti brudą raudoną.

Stalinas verkia rūbų ir duonos,
Sušalk, padvėski velnie raudonas!

Viskas prakiuro, lopas ant lopo,
Velniop jau eina ruska Europa.

DAINA APIE STALINĄ

Nuo Zagrebo lig Pečioros Žemės,
Nuo Kuršlų iki Pelangos,
Sens plėšikas Stalinas pasenęs
Siurbia kraują merdinčios minios.
Jis išūdė daug jau milijonų,
Dar pasaulį visą nor valdyt,
Kad turėtų daug vergų po šonu
Ir galėtų, kiek tik nor, žudyt.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis,
Nors mūs būtų ir gražiausia sauja,
Bet kovojant ir kiti padės!

Nesvarbu žmonių jam milijonai,
Kurie miršta bado sukūry,
Bi tik jo nutukę riebus šonai
Jaučias sotūs Kremliaus vidury.
Nesvarbu jam siaučias šaly badas,
Nesvarbu jam ašaros, keiksmai,
Nes jisai plėšikų gaujos vadas,
Visa tai - jam tik vaikų žaislai.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis,
Nors mūs būtų ir mažiausia sauja,
Bet kovojant ir kiti padės!

Tas nutukęs Stalins, velnio vaikas,
Norx pasaulį lygų padaryt,
O tada, kai bus patogus laikas,
Nors ir sprogt, bet visą jį praryt.
Jisai neigia Dievą smžinybių,
Pats save statydamas dievu,
Taigi vėl gražina pagonybę,
Reikalaujams kraujo ir aukų.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis.
Nors mūs būtų ir mažiausia sauja,
Bet kovojant ir kiti padės!

Jo jėga vien melas ir apgaulė,
Tad meluoja jis be gėdos ir rabių,
Nes jis vaikas melo tėvo - velnio
Ir be jo netektų jis jėgų.

Apgyvendino jis šiaurės taigas,
O dirvonais verčia mūs laukus.
Laikas bėga, kraujo smėlius mainos,
Bet ar grįš mūs broliai vėl pas mus.

Tad kovon visi prieš šitą gaują,
Kad gražesnė būtų ateitis,
Nors mūs būtų ir mažiausia sauja,
Bet kovoje ir kiti padės!

" " "

Maukia Stalinas bakalą,
Kremliaus rūmuose puota.
Sėdi Rosa Kagenovič
Su diktatorium greta.
Ir kas gi juos žino,
Kiek išgeria vyho!

Kalininas, nors jau senas,
Bet aistringas, kaip gaidys,
Jam patinka balerinos,
Kol nepažeista širdis.
Ir kas gi ji žino,
Kodėl balerinos.

Žydas maigo komjaunuolę,
Ko tu spardais "Wos ist dos?"
Juk studentas tau už bučkį
Tiktai vieną silkę duos.
Ir kas gi ji žino,
Kur ves ją iš kino.

Šoka Berija čardašą,
Blizga durklas dantyse,
Šaukia, rékia išsišiepęs,
Tai narsumas, tai drąsa!

Ir kas gi juos žino,
Kurs pirmas gaus švino!

O kolchoznikė čekistui
Laižo kruvinus nagus,
- Kur padėjet mano vyrą,
Tuvo toks ramus žmogus.
Ir kas gi juos žino,
Už ką nukankino!

KELKITĖS, BROLIUKAI

Kelkitės, broliukai,
Griebkitės ginklų,
Ir keliaukit greitai
Vyt sribų-šunų.

Jeigu neklausysit,
Nebūsit laisvi,
Nesidžiaugsit laisve,
Verksite visi.

Nebebus sribukų,
Kad paguostų jus.
Greit visus išvysim
Tuos vagis žiaurius.

Nepriimsim tuomet
I savo būrius,
Nes neklausėt mūsų,
Nėjot mušt sribus.

Dėkitės prie mūsų,
Kol dar nevelu.

Matot, bolševikai
Karias ant viñio.

STRIBAS KAIME

Stribas per miestą rėpliojo,
Mergos juoku netrivojo.
Vaikai sustoję žiūri,
Ant pečių "kačersą" turi.

Siaurų ryšiu apsijuosęs,
Snargliai kyšo iš panosės.
Kreivos klumpės kreivai klypsta,
Stribai ant "banditų" pyksta.

Jei koks išgama pasakė,
Kad kelius "banditus" matė,
Šoko žygin pasirenge,
Iš panosės snargliai lenda.

Ir į kaimą iškeliavo,
Vostinėjo, šnipinėjo,
Stalčius, spintas lupinėjo
Ir "banditų" ieškinėjo.

Kai tik šeimininkas nemato,
Tuoju prie dešrų prisistato,
Kai pavarto dešrą riebia,
Viens po kito visi griebia.

Ten už miško, už alksnyno
Minia sribų susirinko.
Sautuvą vieną turėjo,
Miškan jie kreivai žiūrėjo.

Tuoju netrukus mūs vyrakai
Nupila porą sribukų.
Stribas užmuštas vėpsojo,
Pavogta dešra kyšojo.

Ir ateina sribas kūdas,
Automatas ant pečių,
Duonos riekę išikandęs,
- "Buože" duoki lašinių.

Vieno brička, kito ratai,
Nuoga ši... penki metai,
Tai tarybinis vežimas,
Atvažiuoja komjaunimas.

Sribai guli ant vežimo,
Filnos kelnės komjaunimo,
Kai jie kojas pakilnos,
Komjaunimas išbėgios.

MERGAITĖS LIETUVAITĖS

Mūs mergaitės lietuvaitės
Prie ruskių kabinas,
Negarbingą vardą gauna,
Katiušos vadinas.

Paniekina josios garbę
Lietuvos Tėvynės,
Kurios žemę rusai mindo,
Lietuvius kankina.

Jos pamato leitenantus,
Paskui juos sekioja,
Antpečiai jų popieriniai
Katiušas vilioja.

Slenka dienos liūdesingos,
Bet jos nesupranta,
Kol tik rusams atsibosta,
Jos su jais ir trankos.

Negalvokit, kad Tėvynėj
Visuomet bus šiukšlių,
Jus, Lietuvoj brėkštant laisvei,
Išvysim su rusais.

KOMJAUNUOLIŲ SUSIRINKIMAS

Pirmininkas su kumščiu stalą daužo,
Eiliniai urzgia, dantimis kalena,
Stribas automato gaiduką laužo,
Girtas partortas patvory stena.

Mergos į kampus sulindę klykia,
Žiopliai po kiemą purviną braido,
Keletas driskių patvory mykia
Šlykščiausius žodžius laukine gaida.

Visur jiems tamsu, visur jiems juoda,
Visur juos šmėklos kažkokios seka,
Net ir miegoti ramiai neduoda:
- Tu esi vagis - į ausį sako.

Šiek tiek nutildęs valkatų būrį
Vadovas kviečia ramiai klausyti,
Jis jiems pranešti šiandieną turi,
Kaip stalinizmo reikia mokytis.

Stalins juk sako, kad žmogus buvo
Afrikos džunglių gorilos brolis
Ir jo sėdynėj dar nemudžiūvo
Protėvių ženklas - uošėgos colis.

O biologija visai ne tokia,
Kaip kad ją aiškin ten pas fašistus.
Mūsų Lisenko išvest išmokė
Atrankos būdu tik komunistus.

Už tai mūs tėvas - dėdė gorilas
Liepė Lisenkai tarybų žmones
Visus suverti ant Kremliaus ylos,
Visus paversti tik į bezdžiones.

Tada ir rūbų nereiks nešioti,
Nereikės vargti dėl duonos kasnio,
Stalino vaikai vaikščios plaukuoti,
Muš uodegonis jie sau per šonus.

Juos išmėkškins tik žolę ėsti,
Arba nuo medžių žievę nugriaužti,
O samanomis guoli ištiesti
Ir ten per dienas ir naktis snausti.

Tada tik būsim mes komunistai
Ir visi lygūs tarpe bezdžionių,
Likę be darbo mūsų čekistai
Galės eit peklon kurstyt šetonų.

Ten velnių velnių nuvers nuo sosto,
Sukels jų tarpe kovą be galo,
Užmuš tuos velnius, ką sielas gundo
Ir jas neimet į karštą smalą.

KUR EINI, LIETUVI?

Kur eini, lietuvi, per žaliąsias pievas,
Sąžinę pardavęs už geltoną rublį?
Žingsnius tavo seka mūs tauta ir Dievas,
Pagalvok, kol laikas, kur eini, lietuvi?

Ar neslegia močių raudos tau krūtinės,
Prieš akis nekaltas brolių kranjas guli.
Tad kodėl parduodi tu sūnus Tėvynės?
Apie savo darbus pamąstytk, lietuvi!

Juk matai, kad slegia kraštą niūrios dienos,
U tujan perduoti broli užu rubli!
Žingsnius tavo seka mūsų tauta ir Dievas,
Arx nešaukia žemė - Kur čini, lietuvi?!

KUR YRA PEKLA

Kalba senas, kalba jaunas,
Kur yra pekla,
Kad gi juodas senias velnias
Ir smalos bačka.

Ar žinai tu, mielas broli,
Kur yra pekla? -
Teą kur Kremlius, raudons Stalins
Ir čekos gauja.

Ten, išskyrus tiktai žydus
Vargsta žmonija,
Išbadėjus ir nusikurdus
Alkans minia.

Dirba, pluša po kolchozus
Per dienas, naktis,
Jei susirgus nenueina,
Čeką pamatys.

Ir pakliuvus į tą peklą
Tada kaulai
Poška trata.
Ten yra pekla.

Licipierius senas Stalins,
O sribai - velniai.
Ir dabar tu, mielas broli,
Kur pekla žinai.

Ten, kur slepias NVD,
Kur stribai - velniai,
Tenai verda kančių bačkos
Visad, muolatai.

Jei pakliūtum, mielas broli,
Tu į jų nagus,
Kur retai kas teišeina
Pusgyvis žmogus.

Jei į laisvę kas išeina
Atsitiktinai,
Beveik visus nukankina
Tenai mirtinai.

Kai sugriūš tas žiaurūs Kremlius
Ir pražūs čeka,
Tada pasakas tik kūršim,
Kur buvo pekla.

JI KELSIS!

Negalvokit jūs, ji vergė jums nebūs
Ir parblokšta po jūsų kojom neužmigs.
Nenulenks ji savo žilą galvą,
Jūsų šunyčiai jos žemėje nemis.

Jūs Stalino vaikai - jai nuožmūs priešai,
Išplėšėt iš jos kūno sūnus ir dukras.
Krauju ir ašarom upes patvindėt,
Iš seelių skrynių išvogėt drobes, skakas.

Kruvinom rankom jai akis išlupti norit
Išplėšt jos širdį ir duonos kashį iš burnos,
Bet ji, kaip nuo žvėrių nuo jūsų ginas
Ir rankų nenuleis, kol nelaimės kovos!

Kovų audros' ji gimė, vargo ir kovoje,
Kovos dabar, kol jūsų nematys.
Tada vers tiesią vėją vėl artojas,
Kai jūsų lavonai raistuose kirmys.

Prieš jus ir dabar ji nenusilenkia
Ir išvežt sūnų Sibiran neduos!
Iš žiauriaų kovą, kaip motina mus šaukia,
Ir tikėk, kaip motina savo sūnus vaduos!

KETURI VĖJAI

Nenorim mes vėjų rytų,
Nenorim pajust kraujo kvapą,
Temiega jįsai ant ledinių krantų,
Ne draugu, bet kraugeriu tapęs!

O šiešurys kai pragysta klaikiai,
Muneša mylimas šydinėšias vasaras.
Krinta, krinta sniegulės laukuos,
Lyg sušalusios trestinio ašaros.

Ir vėjas, nuo Baltijos pūtes,
Mums primena kraštą žmogėdrų,
Tas vėjas nuo jūrų lengvutis
Teatneša klyksmą žuvėdrų.

Nenorim mes vėjo pietų,
Jis mums širdį išplėšė ir laikė,
Vilniaus kaimelius pripustė kapų,
Tiek metų ten daužės paklaikęs.

Nenorime vėjų šaltų,
Ilgai jie mus gairino, pūtė.
Nenorim valdovų jokių,
Mes norim tik savo saulutės!

RAUDONASIS "DIEVAS" STALINAS

Jis tamsybėj amžinai gyvena,
Jis negali veikti tiesoje,
Visur skleidžia begėdišką melą,
Vien per kraują laikos valdžioje.

Jis yra didžiausias plėšikas,
Tvarką keičia chaosu baisiu.
O kas jį tik nepripažįsta,
Paverčia nelaiminguoju vergu.

Griaut, ardyt, naikint viską įpratęs,
Jis nekenčia kuriančios minties.
Iš Kremliaus rodo geluonį gyvatės
Ir ant Dievo keikia išminties.

Jis galingas tuose, kur jį seka,
Bet niekšas tarp laisvės sūnų.
Melas, kerštas lydi jojo sielą
Ir šmeižimai teisių amžinų.

Jis gamtoje Dievo sukūrimą
Stengiasi visaip iškraipyt,
Mokslą apie bolševikų įsikūrimą
Prievertos būdais stengiasi mokyti.

Kas jį tiki, rado laisvių krūvą,
Bėda pančias ant laisvos minties.
Didžiausias tironas, kokio dar nebuvo,
Vieton laimės veda prie mirties.

Teisūs prie jo vagys ir plėšikai,
Laisvės dvasią nori mums išplėšt.
- Aš už taiką - rékia bolševikas,
O mus veda prie žiaurios mirties.

Tad pirmyn į laisvę, broliai,
Kovą vest mes turime kasdieną,
Kad laisvužės varpas gaustų Lietuvoje,
Nešdams laisvės džiaugsmą į lietuvių sielą!

PAKLYDUSIAM SŪNUI

Lietuvos sūneli,
Tūr būt proto stigo,
Kad, palikęs arklą,
Soveis kurpes stribo.

Ar negerai buvo
Lietuvoj gyventi,
Bėru žirgeliu
Žemelę purenti,

Kad pas atėjūnus
Prieglaudos ieškojai
Ir kartu su jais
Mūs kraštą teriojai.

Ar negirdi klyksmo
Mažų kūdikėlių,
Vežamų Sibiran
Senų motinėlių!

Bet širdis plieninė
To viso negirdi,
Velniui parsidavęs,
Velniui tu ir dirbi.

Bet ateis diena,
Staugsi tu, kaip šuo
Ir ašaras liesi
Lyg vėlyvs ruduo!

TĒVYNĒS IŠDAVIKAMS

Atējo laikas, nušvitorojus
Visai jums netikētai.
Iš seno vargus Michalajūnas
Taip keliāsi iā lēto.

o o tai laikai, o tai gadyņē -
Sako vaiksams tēvelis.
- K, ausykite jās mano žodžiu,
Tai bus jums tiesus kelias.

Michalajūnas vaikus mokē,
Kaip svetimam tarnauti,
Ir Stalīnā vos tik pažino
Pradējo pataikauti.

Jā yra energinga šeima,
Žad nieko nežiūrēti,
Burliokai mumis smarkiai žudo,
Dar stojo jie padēti.

Už žudymā broliū lietuviu,
Jis gavo leitenantū,
Nesnaudē jo taip pat šeimyna,
NKVD jie lankē.

Ir savo brolius jie taip žudē,
Tik žydbernius tegynē,
Ne vienā Sibiran išgrūdo,
Savo kraštā naikino.

Kraujuose braidē iki keliū,
Mat, Stalīnā "mylėjo",
Ir žudē tuos senelius, vaikus,
Kas laisvės panorējo!

Už žiaurų darbą, žvėriškumą,
Tauta nedovanojo,
Ties juo kamuolys kilo dūmų,
Velnias peklonk nuėjo.

Madžiugo pats senasis velnias,
Kad budelių daug yra.
Kas žudo savo seses, brolius,
Tiems pekloj smalą virė.

Visi jūs gausit, išdavikai,
Už savo darbą pelną!
Pasaulij jums nebėra vietos,
Tik leukia katiis velniol!

RUSIŠKIEMS ŠUNYČIAMS

Pasakysiu širdžia tyra,
Kad pas mus per daugel yra,
Kiekvienam žingsnyj lyg tyčia
Tikrų rusišką šunyčių.

Tie šunyčiai laisvu laiku
Ganykloje avis vaikė,
O per karą išgudrėjo,
Uniformą užsidėjo.

Prie visų jie prisitaiko
Ir kol kas neblogai laikos.
Kad duonos nuo mūsų ir gauna,
Bet kur gali, ten ir piauna.

Aštrūs dantys, ilgos iltys,
Nėra geros iš jų vilties.
Jis kam nors įkanda -
Sibire vietą atranda.

Sibire puiki virtuvė,
Aukščiausia tenai kultūra,
Koki valgi ten neduoda,
Visoks kvepia buze juoda.

Ten smagiausias instrumentas -
Tai hanamų instrumentas,
Kai užgroj, juo daboklėj,
Visi šok, x kaip ant spyruoklių.

Taip pašokę būna ramūs
Duonos gavę kelius gramus,
Kuriais minta jie per dieną
Vietoj mėsos, vietoj pieno.

Aš norėčiau, kad tie šunės
Kada nors virstų į žmones,
Nes kuo gimė, lai tuo miršta,
Lietuvoj šunų pertiršta.

GIRUŽĖJ

Apsistojau aš giružėj,
Paukščiai čiulba man liūdnei,
O vėjelis baisiai užia,
Liūdnei vaitoja miškai.

Liūdi eglės, pušys žalios,
Skraido jų graudi daina.
Čia negieda vyturėlis,
Jam ramybės nėra čia.

Raudonajam velniui plūstant
Siaučia audros, vėsulai,
Mūsų laisvam kraštui žūstant
Liūdi mūs žali laukai!

Vargina raudonas sliekas
Ir kada to bus gana,
Viską ryja, nieks nelieka,
Ir vis šaukia alkana!

Ėski, ryki tu šetone,
Brangų kraštą lietuvių.
Vieną kart tikrai užspringsi,
Pasakyti tau galiu.

Kai užspringęs tu vaitosi,
Niekur vietos nebus tau,
Ir tada tikrai suprasi,
Kad atėjo galas jau.

Žali kaimai, plačios gatvės,
Dengias karėygių kūnais.
Kaimuose kur pasišžiūri
Irgi tokie pat vaizdai.

DAINA APIE KOLCHOZĄ

Ilgai Stalinas galvojo,
Kaip sukurti žemėj rojų,
Pakelt ūkinę kultūrą
Penkmečio eigoje turi.

Ėmė jis ir sugalvojo
Kaip sukurti žemėj rojų.
Susikvietęs būri žydų
Darė "rojišką" tarybą.

Ėmė bandymus daryti,
Kaip kolchozus sudaryti.
Kalė kuolą, rišo "luožą"
Ir sutvėrė jis kolchozą.

Džiaugias žydai, rankas trina,
Bus jiems pelno, gerai žino.
Išjaudoti darbininkus
Tik kolchoze gerai tinka.

Dirbsi dieną ten ir naktį,
Senatvej vietos neteksi.
Nieko gero mums neduoda
Šitas žydiškas kolchozas.

Ten tik badas, skurdas, vargas,
Ten paliksi žydo vergas,
Baudžiava tenai tokia,
Smunka ūkio kultūra.

Kas nenori vergu būti,
Nes kolchozan tas, vyruti,
Nes naudos iš jų kálchozo,
Kiek jos yra iš seno ožio!

STRIBO UNIFORMA

Ant lietuviškos skūros
Rusiška vatinka,
Tokia daili uniforma
Tik sribukui tinka.

Tu Lietuva, tu mano,
Tu brangi Tėvynė!
O ta Rusija prakeikta
Išgamų gimtinė!

Galvą puošia sribukui
Kepurė plušuota,
Šintakvoldė vatinkėlė,
Utelė kuprota.

Tu Lietuva, tu mano,
Tu brangi Tėvynė!
O ta Rusija prakeikta
Išgamų gimtinė!

Džiaugias mūsų sribukas
Bateliais angliškais,
Autais kojos apvyniotos,
O klynas išdriskęs.

Tu Lietuva, tu mano,
Tu brangi Tėvynė!
O ta Rusija prakeikta
Išgamų gimtinė!

Kas tam sribui pasidare
Perkūnėlis šino,
Gal atliucso koksai varžtas
Ar trūko sprandžina.

Tu Lietuva, tu mano,
Tu brangi Tėvynė!
O ta Rusija prakeikta
Išgamų gimtinė!

by letter, in case
of any delay
to the court's jurisdiction
to grant a writ.

The court has
granted a writ
of habeas corpus
in favor of the
applicant.

The court has
granted a writ
of habeas corpus
in favor of the
applicant.

The court has
granted a writ
of habeas corpus
in favor of the
applicant.

The court has
granted a writ
of habeas corpus
in favor of the
applicant.

Žilajai Lietuvai	9
Partisanzu daina	10
Čia kalnai žaliuoja	11
Sugriš pavasaris	12
Laisvės kovotoju žodis	13
Naktis	13
Tėvyne mano	14
Lietuvai	15
Tau, Tėvyne	16
Laisvė skamba	17
Velykų varpai	17
Tėvynei	18
Retėja jau rūkas	19
Senovės karštygio skundas	20
Ko liūdi, mylima šalele	20
Mes trokštame laisvės	21
Sakyk, Tėvyne	22
Tėvynės meilė	22
Neliūsk, o Lietuva	23
Rudens svajos	24
Daina	25
Už ką	25
Tu mums brangiausia	26
O miela Tėvyne	26
Lietuvai	27
Už tave	28
Oi sakale	28
Vampyro naguose	29
Lietuva	29

ŽUVUSIEMS LAISVĖS KOVOTOJAMS

Žuvusiām Strausui	33
Tu pirmas pramynėi takus	34

Nežinomajam	35
Prie partizano kapo	35
Žiemos naktis	36
Žuvusiam	37
Kur puikūs darželiai	38
Žuvusiam Vyturiui	38
Žuvusiam tigrui	39
Lieknos pušys	40
Sargyboje	41
Varniui ir Smilgai	42
Už laisvę	43
Žuvusiam partizamai	44
Žuvusiam Algiui	45
Žuvusiam Žalčiui	46
Už šalio šilo	46
Nakties kova	47
Musidės pavasariai	48
Nežinomajam	49
Kad pažadint galėtų	49
Žuvusiems demugams	50
Žuvusiems partizanams	51
Velykų varpams skabant	53
Žuvusiam žvainiui	53

LAISVĖS KOVOTOJAMS

Sugriši iš tėviškę mielą	57
Te plauks tau malda	58
Lietuvis kovoja	58
Kur Nemunas banguoja	59
Partizanams	60
Išeinant	61
Neliūskit, sesės	62
Nepamirš tauta	63
Partizano svajonės	63
Liūdesys	64
Kerštas	65

Tėvynė tau dar liko	66
Už laisvę	66
Čia mūsų žemė	67
Partizano malda	68
Rudenėlis laimingas	68
Sakyk man, senas uosi	69
Jie keršto trokšta	70
Kieno žingsniai	71
Partizanų malda	72
Už Tėvynės laisvę	72
Nepaliki	73
Smuiko rauda	74
Kaip skaudu	75
Tu ateiki	75
Kaž skambėtų daina	76
Vieną kartą	77
Tu išėjai	77
Laisvės susitikimas	78
Gimtoji žemė	78
Jūs kovojat	79
Neišgąsdins kulkos	80

MOTINAI, BROLIUI, SESEI

Gal suprastų žiedas	83
Pasakyk, Dubysa	84
Partizano motinai	84
Sugrišiu	85
Neverkit, sesės	86
Nerandoki, motinėle	87
Prisimena	88
Jauna sesė	89
Daug skausmo į širdį	89
Sudie, broliai ir sesutės	90
Vakaras vėlyvas	91
Motinai	92
Kažin ar grišiu	92

Motiniai	92
Kur ėingo laisvė	94
Laisvės laukiantiems	95
Lietuvaitei	96
Pavergtam kraštui	97
Nelauk manęs prie kelio	98
Žygio daina	98
Gyvenom tėviškėj	99
Kur gyvensi	100
Motulę prisiminus	100
Nesulauks	101
Sesės skundas	101
Ilgesys	102

KALINIUI, TRENTINIUI

Trentinio skundas	105
Viešpatie	105
Laisvės netekus	106
Kalėdos	107
Pavergtųjų dalia	108
Pavergtai sesei	109
Išvežtiems tėvams	110
Išvežė	111
Išvarė	112
Dabartis	113
Netekus laisvės	113
Gegužės 22-ji	114
Neklausk, ko vysta mano veidas	114
Trentinio skundas	115

RAUDONIESIEMS

Prijungimo sukakčiai paminėti	119
Tarybų sąjungos himnas be kaukės	120
Gana vergaut	121
Laikui keičiantis	122
Dešimtuko įsakymai	123

Sveiks, Stalinėli	124
Daina apie Staliną	125
(Maukia Stalinas bakalą)	127
Kelkitės, broliukai	128
Stribas kaime	129
Mergaitės lietuvaitės	130
Komjaunuolių susirinkimas	131
Kur eini, lietuvi	132
Kur yra pekla	133
Ji kelsis	134
Keturi vėjai	135
Maužonasis "dievas" Stalinas	136
Paklydusiam sūnui	137
Tėvynės išdavikams	138
Rusiškiems šunyčiams	139
Girušėj	140
Daina apie kolchozą	141
Stribo uniforma	142

---000---